

Høitidelighetene ved Dovrebanens aapning og avsløringen av Olav Trygvesøns monument.

(Fortsatt.)

Fra »Orklas« dekk, naar den i 2 tiden lørdag eftm. saktelig gled inn »Kanalens«, kunde man se arbeiderne i travl virksomhet paa Trondhjems-stasjonens nye bygninger. Overmaate mye er gjort, men en god del staar og saa igjen, forenn Trondhjems jernbanestasjon ute og inne blir som tanken er den skal bli. Nu gjaldt det aa skjule manglene. Det hele skulde klædes i høitidskrud — fullendt og festlig. Og det var lyktes overraskende godt.

Ja, saa stod vi der da og ventet til kl. blev 10 minutter over 10. Og akkurat paa slaget seg det imponerende aapnings-tog, utverdig og innwendig pyn tet med flagg, blomster og gront, saktelig inn paa stasjonen: Og det maa sies aa være svære greier sammenlignet med det lilleput-materiell vi er vant til fra den bedagede Rørosbanen. Fra beundringen av selve toget gled tanken ganske naturlig over til spørsmålet; Hvor er kong Haakon? Og nogen oieblikker etter steg kongen fulgt av sin sønn ut fra en av de bakerste vogner og spaserte elegant og spenstig som det sommer sig landets første borger — kledd i generals-uniform. Hurraene brakede los og hoderne blottedes mens konge og prins hilsende med smil om munn passeret menneskemassen mot ulgangsporten.

Utenfor stasjonen spilte brigademusikken »Jegermarsjen« og sangerne frembar byens hilsen

ved aa avsynde kongesangen og »Ja vi elsker«, hvorefter kongen i bil kjørte til Stiftsgården under mengdens hurrap.

Egentlig er det ikke farlig langt stykke fra Trondhjems jernbanestasjon og til Stiftsgården. Men naar man staar inneklemt og puffet paa alle sider dernede, ganske avhengig av folkestrommen er det nu ikke saa greit. Og har man endelig albu et sig frem til litt friere omgivel ser, synes det omrent umulig aa forcere sig gjennem det folkehav, som møter ens blikk overalt. Musikkene stod imidlertid ferdig til avmarsj og fakkeltoget var bare ett aa gjøre. Idet samme musikken spiller op, smutter jeg inn mellom denne og fakkeltoget, og taktfasen bærer det avstod med Munkegaten ved Stiftsgården som maal. Pa begge sider av gatene staar folk som pakket i tønne. Og Olav Trygvesøns gate med de praktfulle lysdekorasjoner, de mange flagg og glimrende vindusdekorasjoner er virkelig et syn for guder. Munkegaten fra Olav Trygvesøns og oppover var pakkende full av folk. Her var intet annet aa gjøre enn aa prove komme sig ut av strømmen og inn til husrekken paa venstre side for om mulig aa faa en brukbar plass lengre opp, naar fakkeltoget drar forbi. Og det imponerende fakkeltog, som rummet saa meget fremtidshaap, var aftenens klaw. Faklene svingdes og hurraene braket los, mens kongen fra et

vindu i Stiftsgårdens 2nen elasje smilende hilste den forbiderende glade, feststemte ungdom.

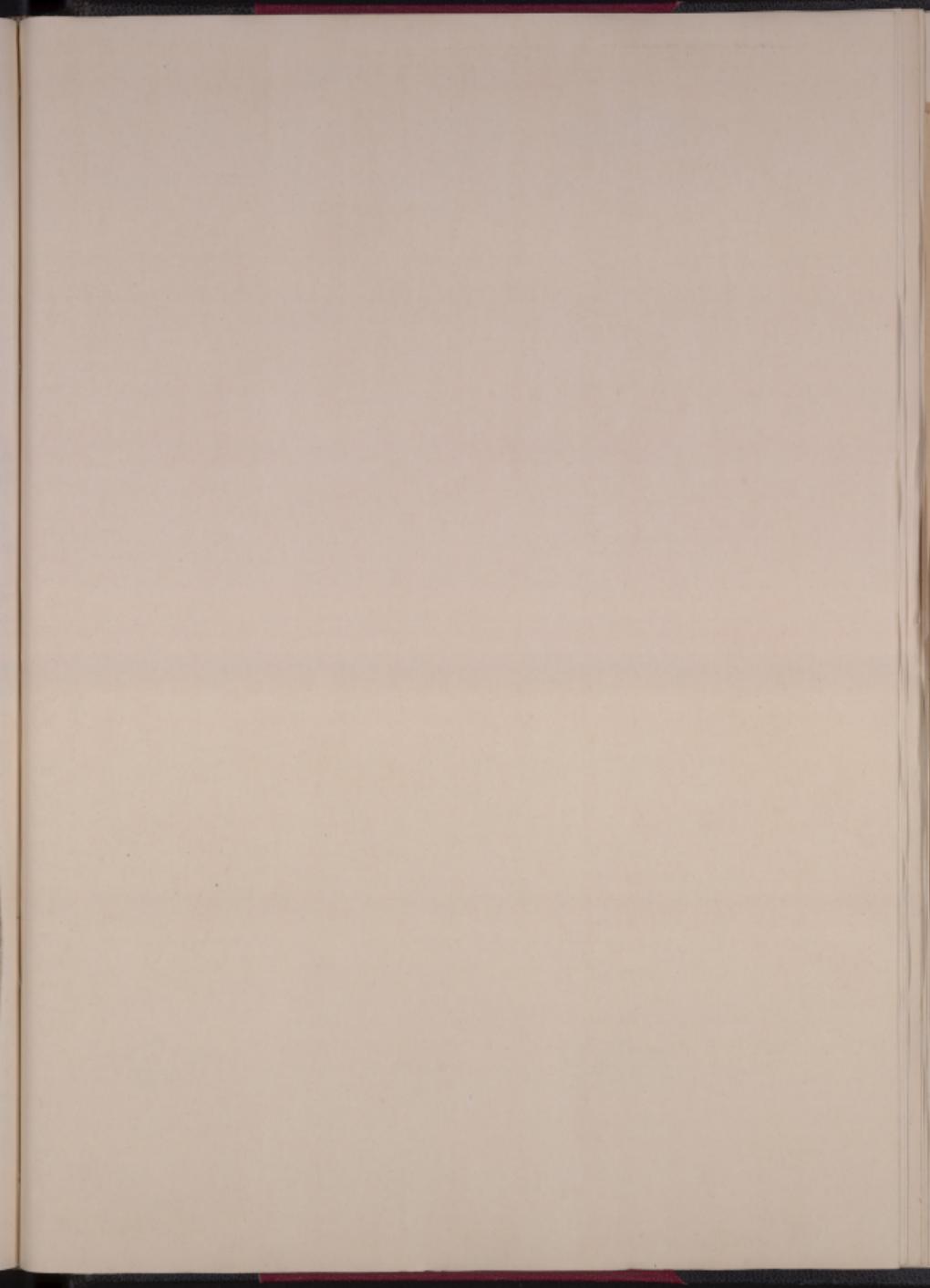
Utover lørdagskvelden var der et broget folkeliv i Trondhjems gater, et menneskemylder som aldri før.

Søndag blev om mulig en ennda mere smilende og vakker høstdag enn lørdagen hadde vært. Og allerede flere timer før den høitidelige avsløring av Olav Trygvesønstatuen skulle foregaas, var kongens gate og Munkegaten sort av folk. Kl. 1 samles borgerloget i Bispegaten og fikk en imponerende tilslutning med Trondhjem's sangerfond i begynnelsen av toget og musikkorpset i spissen.

Kl. litt før 1 kom kongen og kronprinsen hilst av livlige hurraer og Griegs »Kongekvadet« og tok plass paa tribunen. Her hadde ogsaa regjeringens medlemmer, medlemmer av stortingets presidentskap, byens ordfører, viceordfører og borgermestre, fylkesmannen, biskoppen og endel andre herrer plass.

Høitideligheten begynte med at sangerne utførte »Brede seil over Nordsjøgaard«, hvorefter dr. Wallen traadte frem paa talerstolen og holdt den i tirsdagsnr. refererte avsløringstale. Den komstnerisk beaandede tale blev ypperlig fremført, med klangfull, kraftig stemme, hørt av tusener. Dyre Halse, den glade giver, traadte derpaa frem og overleverte monumentet til Trondhjems by, hvorefter han anmeldt kongen om aa befale monumentet avsloret. Kongen anmeldt med nogen ord om aa la dekke falle og monumentet stod der, givene, billedhuggeren og byen til varig ære.

Kongen utbragte saa et leve

Review of *Switzerland*.

by G. W. Tammann.

London: Longmans.

The author of this book has had a wide range of travel, and his views are based on an intimate acquaintance with the Swiss mountains, and the Alpine regions. He regards the Alps as other than the playgrounds of the upper classes, and the Alpine life as a simple, healthy, and happy one. He says that the Alpine people are the best in the world, and that the Alpine air is the best in the world. He also says that the Alpine people are the most intelligent, and the Alpine air is the most invigorating.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

The author's views are based on his own experience, and he has no personal knowledge of the Alpine people or their customs.

Modern drama

On progress

in art

in literature

in science

in politics

in society

in religion

in philosophy

in music

in painting

in sculpture

in architecture

in pottery

in ceramics

in glass

in metal

in wood

in stone

in earth

in fire

in water

in air

in space

in time

in matter

in energy

in life

in death

in love

in hate

in joy

in sorrow

in pleasure

in pain

in beauty

in丑陋

in truth

in falsehood

in good

in evil

in right

in wrong

in justice

in injustice

in freedom

in slavery

in happiness

in unhappiness

in health

in disease

in life

in death

in love

in hate

in joy

in sorrow

in pleasure

in pain

in beauty

in丑陋

in truth

in falsehood

in good

in evil

in right

in wrong

in justice

in injustice

in freedom

in slavery

in happiness

in unhappiness

in health

in disease

in life

in death

in love

in hate

in joy

in sorrow

in pleasure

in pain

in beauty

in丑陋

in truth

in falsehood

in good

in evil

in right

in wrong

in justice

in injustice

in freedom

in slavery

in happiness

in unhappiness

in health

in disease

in life

in death

in love

in hate

in joy

in sorrow

in pleasure

in pain

in beauty

in丑陋

in truth

in falsehood

in good

in evil

in right

in wrong

in justice

in injustice

in freedom

in slavery

in happiness

in unhappiness

in health

in disease

in life

in death

in love

in hate

in joy

in sorrow

in pleasure

in pain

in beauty

in丑陋

in truth

in falsehood

in good

in evil

in right

in wrong

in justice

in injustice

in freedom

in slavery

in happiness

in unhappiness

in health

in disease

in life

in death

in love

in hate

in joy

in sorrow

in pleasure

in pain

in beauty

in丑陋

in truth

in falsehood

in good

in evil

in right

in wrong

in justice

in injustice

in freedom

in slavery

in happiness

in unhappiness

in health

in disease

in life

in death

in love

in hate

in joy

in sorrow

in pleasure

in pain

in beauty

in丑陋

in truth

in falsehood

in good

in evil

in right

in wrong

in justice

in injustice

in freedom

in slavery

in happiness

in unhappiness

in health

in disease

in life

in death

in love

in hate

in joy

in sorrow

in pleasure

in pain

in beauty

in丑陋

in truth

in falsehood

in good

in evil

in right

in wrong

in justice

in injustice

in freedom

in slavery

in happiness

in unhappiness

in health

in disease

in life

in death

in love

in hate

in joy

in sorrow

in pleasure

in pain

in beauty

in丑陋

in truth

in falsehood

in good

in evil

in right

in wrong

in justice

in injustice

in freedom

in slavery

in happiness

in unhappiness

in health

in disease

in life

in death

in love

in hate

in joy

in sorrow

in pleasure

in pain

in beauty

in丑陋

in truth

in falsehood

in good

in evil

in right

in wrong

in justice

in injustice

in freedom

in slavery

in happiness

in unhappiness

in health

in disease

in life

in death

in love

in hate

in joy

in sorrow

in pleasure

in pain

in beauty

in丑陋

in truth

in falsehood

in good

in evil

in right

in wrong

in justice

in injustice

in freedom

in slavery

in happiness

in unhappiness

in health

in disease

in life

in death

in love

in hate

in joy

in sorrow

in pleasure

in pain

in beauty

in丑陋

in truth

in falsehood

in good

in evil

in right

in wrong

in justice

in injustice

in freedom

in slavery

in happiness

in unhappiness

in health

in disease

in life

in death

in love

in hate

in joy

in sorrow

in pleasure

in pain

in beauty

in丑陋

in truth

in falsehood

in good

in evil

in right

in wrong

in justice

in injustice

in freedom

in slavery

in happiness

Olav Trygvesons minne, og kongesalutten fra Kristiansten fallt inn samtidig med de kraftige hurrarop. Byens ordforer motok i byens navn statuen og uttalte en hjertelig takk for det av Dyre Halse utviste storstignede borgersinn. Akkompagnert av divisjonsmusikken sang sangerne med operasanger Leif Godagård som solist Grlegs «Landkjending» gripende og stemningsfullt.

Om sondagen var der festgudstjeneste i Domkirken, omvisning i Domkirken og på Høiskolen og festmiddag om kvelden i Frimurerlosjen. Festførestillingen i teatret og folkefesten på Skoitebanen trakk en mengde folk. Inntrykket på kaféene og gatelivet var det allerliviligste.

I det hele maa det sies at Trondhjems by skilte sig fra sin store oppgave på en likesaa stillfull som vellykket maate, på en maate som var byen og dens rike tradisjoner like værdig.

Øg da vi med »Orkla« i den vakre høstkveld stevnet utover fjorden hadde vi ingen anelse om at disse to festdage nettopp da skulde faa en saa trist og sørgerlig avslutning — det frygtelige togsammenstøt ved det historiske Nidareid, som volder sorg og deltagelse langt utover vaart lands grænser. Men saa kort er nu engang veien med glede og sorg her i verden.

A. J. M.

Sø-Torindtag
1921 nr. 108 249
Orkanger.

Hallfreds draapa om Olav Trygvason.

Oversat av prof. Pæche.

Pileme ploiet luften.

Heftig skred derez skarpe skur fremover, kuigt av strid stryssende spydregn. Ingen ønsket så uredd stålets storm som min konge, han er den første i alle frassagn om folkekampet.

Lydige mot de love, svale sverd-egger satte, sank krigerne klynger tett på våbenringet. Tung blev kampen mot Trygveson, den seiersvante. Frygtelig hilsen sendte fyristen fiendshaugen.

Men det modige mannskap måtte mindsko på «Ormen», segne i brynjestormens bras over blodige tiljer. Aldrig mere skal storskipet, styret av stridbar fyrste, skride på skummende havvei med så frygtløse mænd. —

Norderlandene ligger øde efter den døde. Freden og glæden fulgte. Trygves sen i faldet!

Mange har sagt, at fyrsten saret og blek som de så ham — berget sig bort fra den veldige våbenstorm på havet. Men det er sandspurt sydfra: falden er kongen i kampen! Ikke agter jeg stort på ord, som ønsket foder.

Død er han nu, den dyre nordmannadrotten, jeg elsket. Segnet er hirdskarrens styrer, borte den hellige hovding. Med den trofaste fyrste tapte folket sin lykke. Freden og glæden fulgte Trygves sen i faldet.

Før vil himlene briste, før en folkehøvding god som den glade Olav etter fødes til verden. Retvis var den ryrike konge som ingen anden. Gjemme nu Krist, den rene, evig hans hellige ånd!

17. Okt 1921

nr. 58 25%

Kos-a.

Norge. Ukens store begivenhet var aapningen av Doyrebanen, den blev det også i en uventet menning. Aapningsfestigheterne foregikk med store festligheter i kongens nærvær på de viktigste punkter av banen

og avsluttedes i Trondhjem med festmiddag, fyrværkeri og — meget andet, som gir uttryk for begeistring og festglede. Ein institusjon svænedes dog ved alle disse festlighetene, og det var kirken. Efter referatene at domme savnedes kirkenes deltagelse kom av ein enkelt blandt festalerne, nemlig hr. museumbendektor Wallen, som holdt talen ved avsløringen av et monument, reist til minne om Olav Trygvason. Hr. Wallen klaget over, at kirkenes port var staengt for det minnesmerke, som han virket for kristendommens indførelse i Norge. Der kan kanskje gjøres indvendinger mot reisningen av et monument, som det her handler sig om, i en kirke; men sikkert er det, at kirkenes fravaer ved høitideligheter, som gjelder det hele land og alt folket, gjer et daarlig indtryk. Det er meningslest at tale om „indiv-eise“, naar de ikke tales et eneste religiøst ord under hele festen. Saan kom det tragiske efterspillet. Nepp hadde den «vise» raket av det herlige fyrværkeri utbrændt, da der i Trondhjems bygrænse skedde et frygtelig jernbane sammenstøt, hvorved 6 kjente og i samfunnet høit stillede mænd fik en brat død, mens flere kom mer eller mindre tilskade og hele landet fyldtes med skræk og sorg. At stortinget i disse dage ikke har arbeidet meget, er selv sagt. Der forhandles om nye kommunelove, og behandlingen blir vel ferdig i løpet av denne uke.

Vardenfjeldske

Tidende 1921 nr.
103 21/9

Trondhjem i Fest og i Sorg.

Brev til Morgenavisens fra Dr. Just Bing.

Igaar Jernbanefest — inat Jernbaneulykke. Igaar vajet Flagene rundt i Byen, idag vaier de ogsaa, men paas halv Stang. Naar Jubelen fil en alig tragisk Slutaing, ana er det vanlig at fortale. Indtrykkene fra idag skygger for Indtrykkene fra igaar. Bare med Moie kan jeg faa frem for min Bevidsthed, da han jeg saa om folte Festen iforgaarsaftet, igaar.

Jeg fik et Blik paa Forberedelserne til Festen, Ude ved Udsejten paal Ladehammen slog en Mand nogle Trestrenner sammen. Forundret spurgte jeg om det skulde blive Hosja. Nei, da det var til Fyrverkeriet. Men Fyrverkeriet skal jo være fra Munkholmen indviede jeg. Ja der ogsaa og fra Haiskolen og fra Stenbergene — og han regnet op en 5—6 Steder. Saa stod jeg om Aftenen blandt Folkemassen nedster i Munkkogaden. Og for Toget kom steg Raketterne op nede fra Munkholmen og oppe og tilhoire og tilvoestre. Det maatte vere pengtfult fra Toget, hvor de val havde samlet Oversyn. >Nei, dette skulde Kongen have seet, sagde en gammel Kone, da tre straalende Raketter steg ivoret fra Munkholmen. Festtoget gled ind straalende oplyst. Og det blev hilset med Hurra. Og saa vuntlet man spoenet. Der kom en Bil — nei det val bare Ordenspolitiet. Men saa var Kongen og Kronprinsen i sin Bil. Bil'en er et smukkest Fremkomstmeddel. Men hvor en Vogn med fire relige brune for havde taget sit underleder ud i Optoget. Ak ja, det var dog saa rart paa den gamle Maner. Pre-cessionen med Faner fulgte og saa kom Fakkeltoget, festlig flammande. Alle Studenter ved Haiskolen med hvide Huer. Et Syn af illegt Ungdomsglaede fra den udvalgte Ungdom, som vor Land sender til Haiskolen i Trondhjem. Ak, havde vi en alig Samling af Ungdom i Bergen! Men det varer jo til 1925 for vi faar grundlagt voer Universitet, ja kanske endnu længere.

Neste Dag var Afsløringen af Olav Trygversmonumentet. Festens første Del. Man havde klæget over, at det paa sin høje Seile forstyret Gadeperspektivet. Men den Klage forstummet, da Stilladset kom ned

og man saa at det bare var en Seile midt i den brede Gade. Saa havde man klæget over det firkanedes Kapitel som bare tog sig ud fra Munkgaden og ikke fra Kongengade, som ikke skjørte Munkgaden i ret Vinkelet. Det holdt flere paa endnu igaar, da Statuen stod med sin gule Hætte. Trondhjem's Gader er brede og Pladsene store. Men en utilig Menneskelæsse fyldte Torvet rundt Statuen. Jeg fik bare Plads ude i Periferien af Torvet. Musiken og Sangen hørtes godt derfra i de tre første Vers af Brode Seile, men da det blev »Stille, stille i samme Stunde, forsvandt Maskinen. Og da viidste jeg, at jeg ikke vilde faa here Talerne. Dog, Dr. Wallen, Feststaleren, har en rungende Bergenske Rost, kunde jeg end ikke følge Taleen, saa led hon og der Stemmeklangen og et Par lossevne Ord over til mig. Og jeg kunde se og bemindre den smukke Gestikulation, som snart var rettet ud mod Publikum, snart spontant løftet sig op med Statuens Top. Saa kom Giveren, Grosserer Dyre Halse, Præstig Sjømandstyp. Men her hørte man ikke hvor jeg stod ikke et Ord. Ligesaaledts da Kongen trædte frem og foretog Afsløringen. Dansket faaet forst om Statuens Bon, et Rykt, og det laa paa Sokkelen, Saa et tredje Ryk, og til Folkets endelshed Jubel Hoi Dukket i to Deler ned fra Seilen. Saa løftet man Givernes og saa paa selve Skikkelsen deroppe. Det kan trygt siges at med denne Statue af Norges Billedhuggerkunst et Monumentalværk rigere. Der er en Magt over Skikkelsen, der er Fynd over Stilen. Der er Strenghed og Fasthed i hver Linje. Man falder, der er Erobrosen, der er Seierherren som staar deroppe, brynjeklædt og med Rigasabel i Haanden.

Festens Afslutning var den store Borgermiddag. Uvilkaarlig maa jeg sammenligne den med Festmiddagen ved Bergensbanens Aabning. — Stemningen var karakteristisk forskjellig. Hos os var Fjeldene faldt. Vi havde faaet en direkte Forbindelse med Øslandet, vi behøvede ikke at seile tre hele Dager tilende for at komme til Kristiania. Og Bergenserne følte sin By som det naturlige Gjennomgangs-

led i Trafikken mellem London og Petersborg, — vad den jo blev nogle Aar senere i Krigen. Jubelen stod ligefra mi Taget. Og vi mødes med Kristiania, som nu kom til »det fjerne Vesten«, ju, med det Kristiania som ikke kjendte Bergen, tildels ikke anet hvordan det var i Bergen. Og det var en Fest at visse sin By frem for disse »Fremmede«. Det egot Interessen at Borren imponerede dem. — Her var det anderledes. Trondhjem havde jo »Jernbanevirksomheden med Kristiania«, selv om den var af ringere Art. Trondhjems madrig nok, men de, havde givet rigeligt. Og de havde givet med Folelsen af at Dovrebanen var Rygrinden i Norges store Stambane mod Nord. Og de bilste Dovrebanen som Forvarsel om Nordlandsbanen som skulle komme. Det var en Forandrings til det bedre, men det var ikke nogen Forvandling som hos os. Stemningen var da ikke den gyldne Jubel som paa Bergensbanens Aabningsfest, den var en glad og sterk Stemning, Glæden over et stort Værks Fulbyrdelse og den glade Forhaabning og dets Fortsættelse, en Haabet Hilsning til den nye Op-gave, det nye Storværk. Men Glæden herskет, om entil rigt, dog sikret under den festlige Middag og ved Samværket efterpaa. Der maatte ingen Efterretning ud til det almindelige Festpublikum om den Ulykke som var skeet, for Festen var slut. Men den sluttedt noget hastig, saa kanske de indviede harde faaet overbragt Sorgeludskaabet.

Mig maatte det da jeg imorges træf-te ud af mit Værelse. Og det sad braget i alle Ansigtter man saa paa Gaden. Aviserne blev revet hørt og man speidet efter om der blandt de forulykkede var nogen af ens kjendte og kjære. Man føler sig Trageden nærmere, naar man har trykket dem i Haanden eller drukket dem til i et festlig Glas, som et Par Timer efter-paa bigger Lak. De to Bergensjournalister som blev rammet, Redaktør Nordahl-Olsen og Redaktionssækretær Wigum, slap med lettere Kvæstelser, men maa dog blivt i Byen her, for Saaremo er snapas Isigt, at de kan vendte hjem. Ude paa Ulykkesstedet viser Billedet af Katastrofen sig grufuld. Den ene Vogn ligger presset ind i den andre. For os alle staar der et ubryggeligt sort Kors over Dovrebanens Indvielse.

Just Bing.

Morgenavisens 1921 nr. 202

22/3

Olav Trygvason, Trondhjems byes grundlægger.

Længe har trønderne ønsket at reise et værdigt monument over sin egen grundlægger, Olav Trygvason, en af Norges historiere mest sympatiske, djevle og ideale kongeskikkelsel. Han var den første konge, som tok fat på arbeidet med at indføre kristendommen og men hans pionerarbeider vilde det neppe ha lykkedes hellig Olav at fuldføre verket. Olav Trygvason forundtes bare fem års regjeringstid. Han faldt slågt ned Svolder der 6de september år 1000, efter en heltemodig kamp mod misunderlige og formindskende landområder, som i sin iver efter at få stanset denne folkekære konges videre virke, hadde sammensvoret sig med den danske og svenske konge og i fellesskab overfaldte de Olav Trygvason på stamhovedisædet han, uten at sine urad, kom fra en fjord til Vendland (tyk østergjeland i middelalderen) Kong Olav, som ved sin død var bare 32 år gammel, vilde ikke lide den vanskelighed at bli til tiflange eller hugget ned av sine fiender. Da han forstod at enhver yderligere motstand var uytiles, kastedt han sig overbord og druknet. Det var under dette slag, at selv Einar Tambarskjævels bue sprang. Einar selv blev født tiflange.

Olav Trygvason er blandt den norske ungdoms helte, væsentlig pasgrund av sine glimtende idakter. Han var sportsmand og kristen — i sandheit en sund spil i et sundt legeme.

Det monument over ham, som blev avsløret søndag 17de september er lavet av den unge billedhugger Vilhelm Rasmussen, som seiret i konkurransen. Han har sat utgangspunkt fra Olav Trygvasons ungdom og kjæskhet, gjort ham giatraket, smuk og velpleiet, som man vel kan tanke sig en kongeskikkelse i tredivearsalderen som hadde fast sin opdragelse i Englands qdeste kredse. Kunstneren har forladt den vanlige fremstilling af dageskikkeler med skjeg og mørke, sammentrukne nævry.

Figuren reises på en rokkel som er hele 16 meter høj. Et kapitel på ca. 1 meters højde danner selve foten for figuren som er 4 meter høj. Det blir sædledes et monument af de sjeldne, sikret det originaleste i Norge hittil. Kongeskikkelsen vender mot øjen, mot den aapne Trondhjemsfjord. Ryggen vender mot Domkirken.

Takket være grosserer Dyre Halse, Trondhjem, har byen nu kunnet reise dette mindestemærke over sin grundlægger.

Om den nærmeste foranledning til denne generose gave forteller hr. Halse til Myres pressebyraa følgende:

Det har vel staat saavel byrens egne indvænere som tilfældige tilreisende, at Trondhjem — denne serværdige gamle byer meget fattig på dyre merker til erindring om dens store mænd, sammenlignet med andre større byer fra samme tid.

Iaa burde vel grundlæggeren, den betydelige norske konge, Olav Trygvason, som for mere end 900 år siden fandt at hans hovedstad burde ligge her — ikke være glemt. Dette og mere gjorde i mig, indtil tanken modnedes i et tilbud fra mig til Trondhjems Magistrat og formandskab om at skaffe de nødvendige midler tilveje for rejsning af grundlæggerens monument, hvilket tilbud blev modtaget af de nævnte autoriteter med fornindlig tak. Dette var om høst 1916.

Min eneste betingelse var, at monuementet skulle bli det mulige og uftert af norsk kunstner. For at opnå dette måtte derfor samtlige norske billede kunstnere delta i en konkurrence, hvorefter man da samtidig kunne dokumentere, hvor man står i billedekontakt i Norge i det Herrens år 1920.

Juryen forutsatte at bli skandinavisk.

Indbydelsen blev uopholdelig indsendt og blev deltagelsen i konkurransen stor — kun var hr. Gustav Vigeland, selv efter indstigning anmodning, ikke at formsat til at deltage, det være sig i uforeseen eller bedømmelsen.

Samtlige utkast var klar til bedømmelse her midtsommer 1917.

Som jurymænd fungerte d'herre Carl Milles, Sverige og Kai Nielsen, Danmark. Som norsk medlem havde man ønsket professor Nordhaugen, som imidlertid undslap sig som følge af, at Donkirke-kens billedhugger, hr. Rasmussen, skulde dele i konkurransen. Det norske medlem blev sen arkitekt Arbo, Gulskogen.

Bedømmelsen havde det uafald at hr. billedhugger Rasmussens udkast blev antat — og fik hr. Rasmussen da i opdag at uformede monumentet, og gav igang dermed saa botide at statuen kunne være færdig til avsløring samtidig med Dovrebancens aspning, som nu vil finde sted den 17de september, sædledes at byens grundlægger da kan staa klar til motta Kong Øysteins faldskommengjorde vej over Dovre.

Monumentets plads blev i bystyret bestemt til være Stortorvet, som jo er byens centrum. Jeg tror det vil gjøre sig godt der.

Dets kostnade blir vistnok betydelig mere end forventet. Jeg har dog foreløbig ikke fuld oversigt derover 100.000 kroner blir dog neppe nok.

Om Olav Trygvasons barndom og ungdom gir saguen følgende beretninger:

Olav Trygvason kom som barn til Haakon gamle i Svitbjod. Her var han og hans mor i to års tid. Da fik Aastrid lyst til at besøke sin bro Sigurd Erikson, der opholdt sig i Gardariske ved den russiske storpræste Bladimir's hoff, hvor han ned den største aarselse. Haskon gamle utrustede dem til færdens, og Aastrid drog nu avsted i følge med nogle kjøbmand. Men på overfarten blev de overfaldt av vikinger fra Estland, der bemægtigede sig skibet og godset. Folkene, som var ombord, blev dels dræpt, dels solgt til trældom. Sæaledes blev Aastrid og Olav skilt ad. Aastrid blev solgt på et marked i Estland, hvor en rik kjøbmand fra Viken ved navn Lodin løskejte hende på det vilkaar, at hun skulle egte ham. Klerken bet det mand, som fik Olav og Thorolf Lusejæg på sin part. Da han syntes, at Thoroft var for gammel og forlitet arbeidsstyr til, at han kunde gjøre fyldest for kost og ophold, slog han han ihjel. Siden solgte han Olav til en anden for en god buk, og den nye ejermand lot ham gå til en tredie i hytte for en trete. Hos denne, der het Renz, havde Olav det godt i alle maater. Da friedi tilfældet det saa, at hans morbror Sigurd Erikson kom til Estland for at indkryeve skat på kong Bladimir's vegne. Da Sigurd med sit følge drog over "torvet", holdt Olav på at lexe sammen med andre småagtuer. Sigurd saa straks, at gutten var af fremmed herkomst: "Hvor har ham til sig og spørte ham om hans navn, og næsledes erfarte han, at han havde sin søstersom for sig. Han kjørte ham da los og tok ham med til Holmgård. I Han's sexte i forstning at at holde hans herkomst hemmelig; men det var ikke længe før et tilfælde bragte det for lyset. En dag gik nemlig Olav om på torvet; i haanden bar han en liten øks. Da fik han sie på Klerken, som havde dræpt hans fosterfar Thoroft. Han sprang straks hen til ham og satte øksen i hovedet på ham, saa han faldt død om. Dermed løp han hjem til Sigurd og fortalte ham, hvad der var hændt. Nu var der i Gardariske sat dedesstraf for hver den, som dræpte en udmed mand. Mens folkene som var forsamlet på torvet, sekte efter Olav for at dræpe ham, forte Sigurd ham til Allögia, kong Bladimir's dronning, og bad hende om at få ham i sin beskyttelse. Hun lovet ham det op saa, at det vilde være syn at dræpe en så vakkert gut. Hun bed straks alle sine mænd at vabne sig for at forsvare gaarden mot et indtrængende folkehop. Om sider lykkedes det kongen at få mængden staggert ved tilslagn om, at dræpt skulle bli sonst med bøter, og disse blev siden utredede af dronningen. Det var lov i Gardariske, høster det i

sagæn, at ingen kongebaaren mand
møatte opholde sig i landet ute
at ha kongens tilladelse. Sigurd
sabebarte da derfor dronningen
av hvilken herkomer Olav var.
Hvorfor han var kommet dit, eg
at han ikke kunde være i sit land
paa grund af usred. Paa dron-
ningens forben fik Olav ikke blot
tilladelse til at vere i landet, men
kongen lot ham ogsaa opdrage
som en kongeson og opnære i alle
idretter. Her blev da Olav til
sit 18de aar, da han fik skibe for
at drage ut paa eventyr, og under
navnet Ole gardske vant han smart
et sterkt ry blandt samtidens
værtier. Han herjede først Born-
holm, styrede siden over til Vend-
land, hvor han egjet dronning
Geira, kong Burislays datter, og

undervang de øgne, som for hund-
ligget under hendes rike men my-
lig hadde undrat sig for at svare
hende skat. Siden haan hver
sommertid paa vikingetog, mens
han om vinteren opholdt sig hjem-
me hos dronning Geira. I tre
aar badde han opholdt sig i Vend-
land, da Geira døde. Denne sorg
gik han saa nærlig til hjerte, at
hjemmet blev ham trængt efter
denne dag. Han gjestet nu som
viking Danmark, England, Nord-
humberland, Skotland, Suderneerne.
Man og det vestlige Frankrike.
Men voare forfædre kaldte Volland.

Om høsten drog Olav til Eng-
land, hvor han før fredelig frem.
Han hadde just lagt sig med sine
skibe i en havn, da der gik bud
over landet, at alle skulle infinde
sig til things. Dit drog han da.
Thinget var steynet av en dron-
ning ved navn Gyda, datter av
den for nævnte irske konge Olav
Kvaran. Hun hadde tidligere
været gift med en mægtig jarl,
men han var faldt fra. Nu hadde
en vild slagsbror og holmgangs-
man Alvine friet til hende, men
hun hadde svaret ham, at hun
selv vilde vælge sin eghæftele, og
derfor hadde hun sammenkaldt
dette ting. Alle hævdinger og
mægtige mænd i riket, blandt
dem Alvine, var mødt i sin bedste
puds. Olav derimod hadde kun
éne reisekler paa og over den
en lodden kappe, der var forsynet
med en hastie, som han hadde
trukket ned over øinene. Han
stod avsides med sine mænd.
Gyda gik omkring og betragtede
enhver, som saa hende ut til at
vere en mandig karl. Hun kom
ogsaa til Olav, løftet paa hatten
og saa ham ind i ansigtet, saa
spurte hun om hvem han var.
Han saa, at han het Ole og var
en uflending. »Vil du ha mig?«
spurte Gyda, »saan vælger jeg dig
til mand.« Olav svilag ikke det-
te tilbud, ti hun var baade ufg
og vakker. Festemålet kom da
istand. Men Alvine blev yderst
vred over dette og ufordret Olav
til Holmgang. Hver av dem
skulde møte med ellevne mænd.
Olav gav de mænd, som skulde

folge ham, store økser og bed
dem bære sig ad aldeles som han
selv. Da de møttes, havede Alf-
vine sværdet for at hænge Olav
ned, men denne slog det ut av
neven paa ham med øksen, gav
ham i det samme et svimeslag og
bandt ham fast. Det gik hans
mænd paa samme vis, de blev
boudnes og ført til Olavs herber-
ge. Men siden slap han Alfwine
les paa den betingelse, at han
aldrig mere skulle vende tilbage
til England. Siden holdt Olav
og Gyda bryllup, han opholdt sig
en tidlang i England, men stan-
dom ogsaa i Irland.

NordiskAraus

Sydsaxanger

1921 nr. 28.

Herhenes 23/2

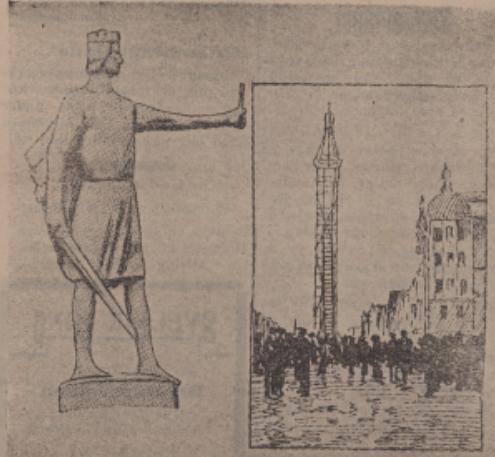
NordiskAraus

Sydlivskaper

Jan 1921 nr. 72.

24/2.

Olav Trygvassøn.

Samtidig med Dovrebannens aasning den 17.-da blev der ogsaa avsløret en statue av Trondhjems grundlægger Olav Trygvasson. Statuen er anbragt paa Trondhjems torv, midt imot Domkirken.

Hans barnear var et eventyr.
Med sonnen sin dronning Astrid
flyr
forfulgt av Gunhild hin onde,
men havner som slave i Vendes-
land,
mens gutten blir solgt til en bonde
den snille Reas i Esters land.

Hans ungdom er nyé eventyr;
I vikingegutten dei demrer og gryr
han møtes av tids tankar.
Livet det er da et underlig dikt!
Aldrig hadde han tænkt sig det
slik.
Og hjerlet i glæde banker.

Han hører så ymst om Hvittekrist,
men kjender ham ikke, vet intet
visst
om landet han råder over.
Så møter ham undret ved Schillyø,
og nu vil Olav leve og do
for kristus og troskap ham lover.

Først kristner han Viken, og det
gaar let, —
her råder kong Trygves sterke
ælt,

og alle falder tilfote.
Men slemt ser det ut i Rogaland.
Her moter til motstand gut og mand
Og kongen er ilde tilmote.

Men saa er underet ute igjen!
Rygen har kåret tre måldjærve
mænd
til forsvar for asaleiren.

Men — én får hoste, og én blir
stam,
alle tredrar sig unna med skam, —
og Olav går bort med seirene.

Han seirer med lempa, han seirer
med list;
men makten står bak som det
siste.

Hånd i hånd med den Hvitte Krist,
det forbund kan aldrig briste.
Lys og glad og i troen sterk
over han Sagas største verk.

Hordekære var sterk og stor,
og eften hans holder sig til Tor
og bloter av gammel vane.
Men guderne svarer ei nu som
før, —
det kjends som om Trudvang og
Valhal dor.
Er Loke blit Balders bane — ?

Olimod hin gamle er praktisk
kar.
Vi hører, sa han mot Hvitte
krist far;
men så må du lønne etter:
Gjør Erling på Sole til største
mand
og høvding i rygers og horders
land,
så gir vi dig magten og retten.

Og Hvittekrist s merke går stadig
fram.
Sogn og Mørerne hylder ham —
På Frosta møter han trønder,
„Vi motte kong Haakon med
enig nei,
så må du ei vente vi fører dig“ —
slik svarte ham høvding ogbønde.

Men Olav smiller i høihet og ro.
„I gjeve trønder må ikke tro,
at kongen jer uven vil værel!
I står den hvite Krist imot, —
nu vel, jeg lysler at se et blot
og møter jer inde på Mære“.

Se det! Sliket ventet de ei av ham!
De trønder har før gjort en kon
ge tam.
Så skiller de stolte og gladc.
Og stolte gik de i beste stas
og turet og sang i stort kalas
som Olavs gjester på Lade.

Men da de stod op fra festlig
bord,
så fik de til velfær et kongeord,
som gjorde den modigste følen:
Vel mort på Mære, som avlalt før!
Men skal jeg blote, saa blir det
ei kjor
og hester og usle frelen —

nei, skal jeg etter gammel sed
gi guderne offer for år og fred,
høvdinger vil jeg blote.
Så nevner han ofrene, hele tolv,
som alle står der i kongens vold,
de er ei ret lystig tilmote!

Valget har de: Dåb eller død!
Hos franker og nordmænd éns
det lod. —
Det nytter ei kjæmpe mot tiden!
Så føres de ut til den „hornede
mand“,
som vasker dem godt i viet vand,
og så er de kristmend siden. —

Og kongen nord til de indfron-
der for.
På Mære han knuste en halv-
råtten Tor,
og Jarnskjegges hær er slagten.
Men bispen messer den fagre sang
om Hvittekrist med gudsriket i
fang.

Nu gryr det i Norge mot dagen!

En vemodig høstdag han sank
ved Svold
for sviars og daners og nord-
mends vold
slukt av den grumme bølgje.
Kortvarig saga, men evigt navn.
Manden går under. Hans sak
når havn
med Norge, Norge i følge.

H. K. Busland.

Omkring festligheterne i Trondhjem.

Av Aage Christensen.

(Slutning).

Den storstilide gave blev overrakt av giveren, grosserer Dyre Halse, og mottatt av borgermesteren på byens vegne, og kongen ført avsløringen. Dette er det sjebblik folk i rastløshet har ventet så sterkt på og set hen til i andagt. Der går som et felbart sus igjennem den kollosale forsamlings. Man vitterlig fornemmer et veld av høye og ødle tanker strømme inn på sig fra titusinder sjæle.

Alle står som fjetret ved synet av den billedskjinnene, heroske skikkelse høit deroppe, skjønt de fleste vel alt har sett hans brynjeklædte gestalt under opmonteringen. Denne underlige betagende stemning, som best kan ligne med en speilblank flate på et uendelig stort hav der netop har været i oprør, vedvarer mens de fire fliker av kapen daler mot jorden. Først når skuddene i kongessalutten begynner å falle, rystes publikum ut av sin hypnotiske tilstand, og man hengir sig til refleksjoner, mere eller mindre formuftige.

En tror i vikeligheten at Olav Trygvesson hadde kort hår og langt skjegg, en annen fester sig ved leggenes enorme tykkelse. En seminariist gir tilbaste sine historiske kunnskaper og jonglerer forbløffende med hele vår kongerekke på en gang, en annen målmann meiner

på det er lite nasjonalt å skriva Trygvessen på stutta, når me segjer Trygvasson. Nogen hjemvendte amerikanere trekker forunderlige paraller mellom statuen og en ramabukk de så i New York. Ein bachfisch anstrenger sig for at hennes nye grønne hat skal bli mest mulig synlig, og en student spekulerer på om han skal sjise risengrent eller kjøtkaker på dampkjøkenet.

Så atter sang og taler, og en ganske liten, men opmuntrende flasko tilslut. Mens sangerne står i givakt med bløtede hoder, parat til å synge kongesangen, kommer orkesteret dem i forkjøpet med en fotballmarsj, og kongen og de høie herrer forsvinder.

Om ettermiddagen og aftenen kongelig diné i logen og regulær folkefest på skoitebanen. Stadig stigende stemning.

Ved midnattstid møtte jeg en mann på gaten. Han bar på to kufarter og handte. Det var stygt av ham; men han var kommet forsæt til toget. — En halv time senere blev han blek.

Festen er ved kulminasjonspunktet. Gemytetne overstrymmende. Så kommer reaksjonen som en knytnevæ i et smilende ansikt. En av livet skjørende disharmonier. En av disse brutale kontraster som må komme nu og da for å øpretholde likevekten.

To tog — et med mennesker som kommer fra fest og et med mennesker som muligens skal til fest. De kjører på samme linje og så skjer ulykken bare et par minutter fra

stasjonen. Et brak og et kaos uten like. Vogne som puttet inni hverandre som fyrtikkkesker og veltet, løsrevne hjul, opslitte skinner en rasende hvinen fra et brukket lokomotiv og stadig tilstrømmende mennesker som uten lys og verktoj går igang med redningsarbeidet. Siden kommer hjelpermidlene, og arbeidetlettes. Man graver frem sårede, lemlestede og — døde. Sykebåren kommer og forsvinder rolig. Alt går så rolig for sig. Hver gjør sitt beste, men holder inne med sine bange aneiser.

Dagen etter er hele byen i sorg. Der er freimdeles mange mennesker i gaterne, men nogen helt nye. Disse går også viljestøt frem og tilbake; men de ser så beklemt ut, så opskakede, begge deler på en gang. Disse venter også på fest og prosessjon; men de er ikke glade for det.

Så kommer den siste fest, spøgefesten. Den stod ikke på programmet, men kommer allikevel, og er mektigere enn nogen av dem som var planlagt. Militære i parade, studenter i espallier, titusinder av folk, men ingen faktler og raketter ingen rop eller stsi, bare klokkesoner fra alle kirketårn og seks almindelige kister i norske flagg som bringes ned til stasjonen.

Festligheterne er forbi, og alle de besynderlige folk synker til etter litt i jorden igjen. Bare en svak tone av den blandede fest dirrer i luften enda; men minderne kleber sig til Olav Trygvesson, der han støtt på sine tykke ben med korset i den ene hånd og sverdet i den annen.

Aage Christensen.

Timmis Skrifs.

Nidende 1921 nr.

213 27/9

Kære gamle ven!
Det var meg om en nogaft fest
festsmil floss brude bly.
men hyperblisste Lykkeslungen,
Det gjorde mit hjerte godt
at se en "Nordlandsdronning" gi
tear storstille og i vort
land vokste ejgent- Berit
van Borgersvind.
Dit Festval spredde Glæde

Nook & Cranny

1921 m. H.

2/10.

FOR BYGD OG BY

309

Daa Dovre-bana var opna vart Olav Trygvason-minnesmerket avduka i Nidaros, og her ser ein ei bilde frå den høgtidstundi, fotografert til «For Bygd og By» av fotograf Sedahl, Nidaros.

oppe over Christiania
Noen og del av dobbet gart
i disse for Byen en hylle
Tider. Hjertelig tilbørl
Omr. B. Heide

Omr. fred 21/9 21. Christiania N.

Utmindur

1921 m. 28 7/10

Oktober.

Fra øvre Rennebu.

Den 17. 18. og 19. september 1921 er de dage, som vil faa historiske værd for vort land. Ogsaa vi heroppe, som var i byen disse dage, vil allid mindes dem. Forst den glimrende modtagelse, som Kongen og hans høje lik jordagskveld og de uoverskelige menneskemasser, som stod stuvet som sild i tønde gjennem alle gater. Vi, som er vant med mere nørkerne og hverdaglige forhold, syntes det var vel meget av stas og brask. Og jeg herje, Kongen selv skulde ha antydet noget i den retning. Det store fakkeltog som gik, var slet ikke hyggelig at se paa.

Søndag ved avsloringshøi-ligheten var kanske mest folk ute, og hvis Olav Trygvason fra sit ophoede stade, kunne staat der lys levende og sel utover folke-massen og al den pragt omkring ham, han vilde ha undret sig over, om det var ham, og om det var den samme verden, som eksisterer paa.

Ved holmesfestenes søndag var Domkirken fyldt til sidste plads, og jeg skal undres om Norges ungdomslags spidsere og maabladenes redaktorer hadde vært tilstede og paahørt stifts-provost Svanholms prædiken, onde da hadde fundet sig befæstet til at gi ham ukvensord og øknave.

Mandag kveld gik et andet tog av helt anden art end de, som hadde gaat lørdag og søndag. Det var ofrene for jernbaneulykken, som kjørtes fra sykehusef ned til jernbanestationen. Det var et stille tog. Skjent tusener og etter tusener stod opspillet paa begge sider af gaterne fra Elgeseter bro ned til stationen, hørtes ikke en lyd foruten Dansmusikkens sørgetoner. Vor kjedte dikters ord kan anvendes paa dette:

Der gaar et stille tog igjen-nem kampens bulder. Med bon-paa alle sprog.

Det er likesom al menneskelig storhet, magt og visdom bleknar og gjøres tilskamme, og det som klogt, opfindsomhet og kraftian-

straengelse utpønser for at gjøre sig jorden underdansk og besørge mest mulig timelig velvære for alle ihop, blir ofte aarsaig til den største ulykke og sorg. Vi har set det saa mange gang.

Nominationsmøtet den 19. og 20. var et godt møte, og dette skyldtes ikke mindst den elsk-værdige og greie maate, hvorpaa formanden major Bonsach-Lund leder forhandlingerne. Ved mølets slut bragte gaardbr. Martin Melhus ham tak, og han hadde vist-nok hele forsamlingen med sig. Det var paafaldende, at Strinden og Selbu kreds ikke gjorde krav paa Bonsach-Lund til stortings-mand.

Jeg har set to valgoprop fra fremtrædende kristelige mænd og kvinder om, at nu mer end før gjelder det at vælge saadanne mænd og kvinder end da paa stortingset, som vil havde vor gamle trors livsanskuelse i kirke og skole. Det skulde være naturlig, at der nu blev sat mere hensyn til dette end for; for det er stortring og regering, som bestemmer ogsaa over disse institutioner. Jeg har set af flere nominatorer baade av høire og vensdre og de moderate socialistar, at der blir nu sat mere hensyn til dette end før.

I forrige aarhundrede, baade i første halvdel og langt utover anden halvdel ogsaa, var opfølningen noget anderledes, end den har været længe nu. Kirkens kjendte og bedste mænd var ofte de ledende i stortringet, likesaa de gamle Haugianere var dygtige og ansætte stortingsmænd. Jeg kunde ha lyst til at nævne mange navne i saa maate. Vi har engang haet en stortingsmand, ledt og opvokset her i Rennebu, en som var personlig vakt og paavirket av Hauge og hans venner. Jeg har set ham beskrevet som en meget dygtig og anset stortingsmand, men han blev til sidst træf af stortingslivet.

C.—h.

Fosen Blad

1921 m. 28 7/10

T. hjem.

Nasjonal høgtid.

Fraa flaggets topp, der svaiet det hellige Norske flagg,
fraa mang ein munne der roptes hurra for denne dag.

Hurra for ham som tente en kristen glans for os
no ser vi hans statue,
i' gamle Niðaros.

Ein mann med kjærlegt hjarte
kun reise Olav der,
som ikke kræter sparre
for byen som var kjær,
Den mann som kunde reise
ein bauta over ham,
er værd ein takk av hjarte
fraa kvinne, og fraa mann.

Statuen vart avsløret
med mangt eit hurraop,
og likens Dovrebanen
som ogsa da skul opp.
Den same jubel varet; i samling
den heile dag
til takk for dem som klareit
eit saadtal aalvorstak.

Men mitt i gledens timer
vart flagget heisa ned,
for dauden staar og lurar
som alle saman vet.
Naar gjesterne skul fara
fraa høgildsdagen heim
vart seks smart lagt paa baara
som før var frisk og rein.

Naar storm og regn vil suse
igjennom Trondheims by,
og bylgjorne vil bruse,
og himlen full av sky.
Daa staar ein fager konge,
med merkje i si haann
det minner os i' live,
om Olav Tryggvason.

Aasmund Å Bratsvedal.

Kvepesen 1721
nr. 40. - 5 Kr.

Ridder Dyre Halse.

Tegnet av Niels Møller.

Den gjeveste stormand i Trondhjems by
er *Dyre Halse* na navne.
At Olav Trygvason knieser mot sky,
det skyldes hans bokerevne.
Han ofret en slump av det rode guld
han fiente paa smafolkets dreie knil.
Men han lik kongelig hyre,
Gi mi er han ridder, Dyre.

Nerves var Dyre den dyre dag,
da byen til fest var smykket
med store glesler og tusen flag, —
det var ikke Dyre som knikket.
Hans livverk knakset der hoft i sky,
men eket det egentlig Dyrers ry?
Den gaante pine uhyre
den gavmilde ridder Dyre.

Tiderne skifter i Olavs by,
og nye konger vil seire,
Nye helter vil kniese mot sky
og store triumfer feire.
Naar *Thornes* og *Kolvdø* har magten tat,
da falder de gamle guider brat.
Men de som med kul man tyre,
de minnades nok ridder Dyre.

H. O.

Allers Familier Journal
1921 - 41 13 1/2

Kr. a.

Da Trondhjems nyeste monument blei avslørt. Det skedde som man vet som et samlede led i festlighetene ved aapningen av Dovrehallen, for hvilken Trondhjem jo danner den mordige endestasjon. Midt paa torvet er det man har reist det imponerende monument over byens grundlegger. Monumentet er en generos gave fra grosserer Dyre Halse, og bildhugger Rasmussen har modellert den virkningsfulde statue av Olav Tryggvason som knieser kongelig og vidtskaende paa den høje obelisk.

Buket hæntet og bremstakket 1921 ur

246 5/-

Eksportreklame.

Olav Trygvason-monumentet som
fellesmerke.

Trondhjem, 5. novbr.

Firmaet Robert Millar, Kristiania, har andrat Trondhjems formandskap om at faa benytte et billede av Olaf Trygvason-monumentet som fellesmerke for alle varer Norge eksporterer. Indtakten ved salget skal gaa til reklame for Norge. Formandskapet har svart, at det for sin del ikke har noget at indvende mot det.

Norske Arrouss

Norsk Barne

Salde 1929 nr. 21
16/10 -

Minnesmerket for Olav Trygveson.

Flest alle tingarane vaare hev høyr til eller
lese um at den nye jarnvegen over Dovrefjell fraa Domhæa i Gudbrandsdalene til
Uppdal og vidare til Nidaros vart opna
her i haust, og at det daa hende ei fæl
ulukka, med di two tog støytte saman, so
seks landskjende menn miste livet.

Under dei store festane i Nidaros der
kongen, kronprinsen, riksstyret og mange
av storlingsmennene var med, vart denne
minnestytta for Olav Trygveson avduka.
Naar ein tek ein av dei mennene som stend
innmed styttia, til maal, før ein liksom ein
tanke um kor stor ho er.

Det er storhandlar Dyre Halse som hev
gjeve Nidaros dette minnesmerket. Dyre
Halse er ætta fraa Halsa paa Nordmar.
For nokre aar sidan gav han Halsakyrja
nye kyrkjeklokkor.

Nidaros er no den einaste norske byen
som hev eit drusteleg minnesmerke òg
grunnleggjaren sin. Kristiania hev nok
kongen Kristian 4de standande paa Stor-
torget. Men nær ein tenkjer paa at han
som grunna Oslo, Harald Hardraade, berre
hev fengje ein minnestein ute paa Harald
Hardraades plass, vel so stor som ein skik-
keleg vegstein, kann ein verda baade heit
og harm.

For nokre aar sidan vart det reist eit
minnesmerke for Heilag-Olav i Sarpsborg.
Men Bjørgvin, t. d. hev enno ikkje fenge
minnesmerke for sin grunnleggjar, Olav
Kyrre.

KING OLAF

By John Lee, Jr.

Olaf Trygveson in childhood
Was exiled in Norway, and
Hurried through the rocky wildwood
By a fleeing mother's hand.
For nine years in youth he gusted
At the king of Russia's place,
Till a jealous court protested
That a stranger had his ways.
He a German princess married
And with her three years did reign;
Sad when she was dead and buried
He sailed forth upon the main.
Olaf now as fiercest viking
Many foreign ports did raid,
He went out for rich goods seeking
And of naught was he afraid.
But one day he stopped and listened
To a good and pious man,
Who Prince Olaf changed and christened,
Made his faith in Norse God van.
He an Irish princess married
Who in England had renown,
And some years in England tarried
E'er he gained old Norway's crown.
Off King Olaf's ships sailing
Over the deepest ocean, blue;
When fair winds were not prevailing
Hundred oars did pull them through.
^{Up 'tween the Rafters} In Sweden he offended,
Rudely struck her in the face
With his glove when she defended
Her old faith in courting days.
That all be baptised he commanded
With a drawn sword in his hand;
But a helping hand extended
To the royal in the land.
Iceland's people Olaf christened
And their heathen ways did mend;
Even distant Greenland listened
To the priest that he did send.
Norway's colonies expending,
He sent Ericson o'er the sea
To the Vinland, where extending
Lay a land so grand and free.
Once to make his queen delighted
He bought angelicas for her;
But she spurned his gift and slighted
Answered him a stinging slur.
"Richer gifts than that were offered
By my brother, king of Danes
And King Gormson, too, things prof-
fered
When I had my own domains."
"You," her voice was pleading,
scolding
"Dare not nearby kingdom raid,
"You," her feminine wits unfolding,
"Are of Denmark's king afraid."
Olaf on the problem pondered
After he had spoke in wrath,
Then his messengers far wandered
With the tidings of combat.
Of Norway's youth he chose the
strongest,
And of them the best called forth;
Placed them on "Long Serpent,"
longest
Ship at that time built in North,
Half a hundred ships were counted
In King Olaf's Trondhjem fleet,
Filled with Norsemen bold, undaunted
Vaillant fighters, hard to beat.

Past the skerries in Skager-rack
Then the monarch's fleet did swing;
O'er the deeps of Cattegat

To meet with the Danish king.
But in one thing he had blundered
When he was upon the way—
One and seventy ships now numbered
Olaf's fleet in Denmark's bay.
Eleven of them had joined him later
Sent as spies by Denmark's Svend.
They, commanded by a traitor,
Did not Olaf's fleet defend.
King of Sweden meantime landed
With Earl Eric on the plains;
Both of them their forces blended
With the strong fleet of the Danes.
Eric, earl, Norwegian Bowman,
Knew the queen one struck in face;
He was now King Olaf's foeman
Would her avenge, rumor says.
To form the ships in line of battle
Olaf tooted in his horn;
Ne'er before or since did rattle
Bows and spears as on that morn.
Deep with blood the sea was tainted,
Sharp arrows flew in the air;
Many bards since then have painted
Pictures of the battle there.

* * *

Einar Tamberskelver, a Norse giant
Stood nailing arrows with eyes defiant,
"Shoot," said the earl to a man
called Finn
"Shoot the man by the mast and
we'll win."
Einar, too, seeing their movements
shot,
Aiming at the earl but hit him not.
His second shaft in a plank stuck fast
After grazing the earl's armored vest.
He pulled tight the string to shoot a
third
From a breaking bow a noise was
heard;
Finn had taken such an exact aim
That Einar's bow was broken in
twain.
"What now did break?" King Olaf
then cried,
As Einar dropped the bow at his side,
"O, king," Einar Tamberskelver
spoke
"It was Norway from thy hand that
broke."
"Not so great a break," replied the
king
"Einar, take my bow and pull it's
string,"
"Too weak, too weak, is my sover-
eign's bow,"
Said Einar, swinging his sword to
and fro.
Olaf's men many an enemy slew
Who as they fell were replaced by
new.
Long raged the battle so fierce and
hard
'Gainst the king alone and his body
guard.
The last survivors of Olaf's fleet
Jumped off the ship into the deep.
The king was seen 'neath a floating
shield
For he could swim, but he could
not yield.

Olav Trygvesøn=statuens avsløring.

bet inn på stasjonen. Og jernbanefolks kommittérytts medlemmer og andre som skal over vare åpningssuget ankomst, samles nu hurtig på perronen, hvor også nogen heldt jernbanefunkjonsmenn ved perrongen fra Helsingør med ekstratog M. 4, til stedet. Distriktskretsen kommer tæver at alt er lorden: I de elektriske lampers bånd rundt stasjonbygningen er lysene tændt, tepper er hædt fra plattformen til gjenstendende nede, festgymknerne er oppe, og det er av høytidens flakshorn den korte var. Åpningstogets deltagere skal gå fra de jernbanehusene nærmest ut på gaten.

Fra Munkholmen stiger en række trær, nu fæger en øgrå fritte Ladehamrennen, og et gletsjerværket, et stort flødeværk, vil blikke over landet. Det vinterende om at hoger har passert. Selchats-tunellen. Det går etpar minutter, så sørler Kristiansan statuer-konvoien opp, og mens de 22 skudd i hesteskoen den drønnen føres over den blåttørste bygningen i Trondhjem.

Oftestor Olaf døde fastsættet sin medfølge kommandør Andreas Mørk, der nede på perronen allerede for togstasjonen, og dermeden til Trondhjem, de hilser på enes av de fremstøtte og går ut den ventende båt, plien hylst på den bjergetligste måte, denegnende fra de mange tanes som står på plassen omkring stasjonen. Dvi sjønnest, at det er den store festgymknen, først kommandør og sekundær, og ikke kongen og dronningen, som skal være i alle høle kunde. Eiktignok gjente selv sitt anskilt i middagsstidten, at «A»-tusener gjennom galener flaggalerer drog inn mot torvet, hvor kontraband og sangertog, tak og galler, og med vimpel krasjet med svak bris. Det er også et festsætning i luften.

Falkeløpet.

Kongen og kronprinsen farer straks sin kups, og nye huse er opp, og det er en stor festdag i byen. Byen ligger den veltomme til Trondhjem, de hilser på enes av de fremstøtte og går ut den ventende båt, plien hylst på den bjergetligste måte, denegnende fra de mange tanes som står på plassen omkring stasjonen. Dvi sjønnest, at det er den store festgymknen, først kommandør og sekundær, og ikke kongen og dronningen, som sjeldent er sett snare over byen, til Stiftsgården. Utøvende paraderer en avleding av underordnete kommandører, høyt. Høytids kommando, kommandør blikker på kapteinene og innover avstillingen, og går så inn i Stiftsgården, over hvilken tak Kongehusene ser ut.

Innenfor er den store prosessjon ordnet støren stasjonen. I spisen gar divisjonsmusikken, der et flere musikkorps følger etter, deres døp, og følger etter, kongen, der synes av kommandørens familiens formann, ingenieur Gysenbeck, overrettelskt. Lindbeck og andre medlemmer av samfunnets styre og som teller forsvig handelsgymnasiatene, der tek noksels mikkelskole og andre skoler lever i et antall av 6-7000. På denne måten følger en imponerende prosessjon, som få minutter senere springer fra Trygveassas gate inn i Munkeskogen, der er til vinda i en stiltskog, med regeringen og startdagens presidentkabinett i spissen, videre byens og distrikts myndigheter fra fykskammene Benthin og nedover, kommunestyrets medlemmer osv. Bispehaugen skulle musikkorpset spille, men det var ikke mulig, da det var en måltid, og det ble sagt, at man på plassen, forsiktig etter forskning, skulde ved skole, 22 korporasjoner i talet, under faner og flagg. Toget, som samles i Bispegaugen, marsjerer inn på bort gjennom Munkesogn, og 40000 deltagere følger oppstillingen i sine respektive faner bakover til Stiftsgården.

Ved dette fot hadde stadsdomfører Christensen, under hvilse ledelse der er reist, tatt plass sammen med 4 brandmann, ferdig til på kongens vink å dekne biffen. Biffen var av mange som etterfølger, er kommet tilsted. Pakketøret oppløses ved Kongen gardsom.

Derved er den første fest-

dagen høsttidligets pleibikk var

dagens offisielle program forbi.

Men festgleden har bemerkelig

sig sinne så sterkt, at den munstre stemming ender i mange

eller flere steder, at man, om

der holdes taler og synge, og

gaterne bremmes så sent, at de

ste nattevandrere kan konsta-

teres døgnagens varselruter: Klar

himmel med svak bris. Det er

altså festsætning i luften.

Avsløringen.

Øg dagen holdt hvad morgenen lovet, et det helrigste var ført Trondhjem minst om byen. Det var ikke bare at man ble overvist om at alle maktar så vellykket som de idet høle kunde. Eiktignok gjente selv sitt anskilt i middagsstidten, at «A»-tusener gjennom galener flaggalerer drog inn mot torvet, hvor kontraband og sangertog, tak og galler, og med vimpel krasjet med svak plomme omkring.

Trygveassamonumentet, men den lett overvike himmel brakte intet skå i festgleden.

Tenor den rummelige avsper

ting sto føl tett i tett på alle

kanter, vindene i husene om

var voldsomt, og det var en dykkslusk, etiske i Munkeskogen 6,

stasatt nærmest med bænne

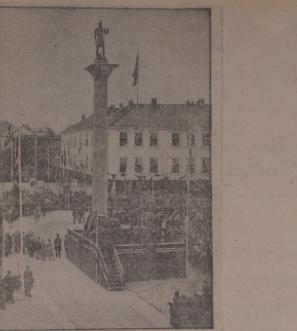
linglende utever, og på de lavere

bygningene tak var unglemon

kravlet opp for riktig å kunne se

og høre.

Innenfor avsperringen samles henimot klokken 2 en rekke teknikere, som skal hjelpe med å få støren stasjonen, og konge og kronprinsen velkommen til Trondhjem. De kompangene til Kongehusene, der er kommandør, deres døp, og kommandørens formann, ingenieur Gysenbeck, overrettelskt. Lindbeck og andre medlemmer av samfunnets styre og som teller forsvig handelsgymnasiatene, etiske i Munkeskogen 6, stasatt nærmest med bænne

årbundrede var Norges konge, sagson som en livsnervø, der skjønt ikke fra nasjonal død, men overvært av frode folkesang, gjengjortalt og tolket, så folket ikke kjenner seg forlatt, men også kongen som en ung, viftebom senket dramatisk på vår jord. Og av fortidsmytene fikk det frentildangler. «For Norge, kjempers fjeldland blev også i 1814 med den forstede linjer:

Så vågner vi vel op engang og bryter lenker, hånd og tving, årsbunder var som styrke sine, som skjønt som ledestjerner over hans ferd, de elsker han over alt.

Det er en vakker tank og en god tank, men en annen bøn av seg, den av byen reiser et monument over byens grunneleggelse og takknemlighet over Dovreheims fullfrelse. Det sommer sig vid ut i våre stolteth over dagens død finnes styrke i reisningens veld, og det er en storhet over en fortidsheld. Opp intet har vært tydelig bedre enn å sette Olaf Trygveson dette milne midt i den han ble.

Vidunderlige, mer underberg, en nogen eventyr om den bergtunge var plukket på Røldal. Det er en storhet i barokkens form, der er ført fra Norge, fargen til treldom til Estland, gjenkjennes og oppføres hederfullt.

Da så de siste bånd sprønges og nærmest båndet blev heist etter rekkes glemmed og vanvord, og når direktør Walle i en frem og holder med varm og klar ret avstyrkingen, hvis helstede ord om byens grunneleggelse nær vidt ut over torv og gater.

Direktør Walle tuler.

Når det kommer med en gammel rik historie taper sin selvbestyrke, og nærmestens siste, for kongen, til å vinne, at han ikke har vært en god, den er det ikke tungt, til de er trukket av Norges billede. De farer ut over landet, som sorg og motgang har trukket over en elsker moses nærmest en kjerje spen nemlig beveget kysse med sine styrke.

Vi vil verne sel av minner, som ikke er lysende store, men ikke er lysende store, der det er ikke, der er det ikke, til de er trukket av Norges billede. De farer ut over landet, som sorg og motgang har trukket over en elsker moses nærmest en kjerje spen nemlig beveget kysse med sine styrke.

Da myter han en dag den uverstliggende kongenes konge, og vikingene høye konge for den høye kongen. Olav Trygveson, Cide stridsmann og under kongens tegn seller han over hav med Norge, og ta sin stanfar Harald Hårfagres rike. Ettersom jeg ikke kan si mer, så er det ikke at sitt av ved en slik mettinge personlig. Men overalt sjærer han nordmennene under den

kristne høye, og som tidene ses var kjenper for han Krist på vikingens. Korset var for ham ikke symbol på Freherrens offerdag, men et universell valg i sin kunde kongen. Den minste hamnene. Olav hørget til — og hans kampan mot troldne, hvor ingen vor gleder. Men ved gudstjeneste som sværtet over alt for den gud.

Det dog ble det ikke ham som fullførte landets kristning og festnet den nye høye urokkelig i nordmennenes sinn. Forløperen var han, stridsmannen, hettekona Olaf Trygveson — og den gangen også. Olaf Haraldssons eieren, verket ved sin man, trycd.

Merkelig er historien om de tre konger som ført kongedommen til landet: Haakon den gode og Olaf Trygveson.

Tog ganger en ung konge som kom med kongens vestre på Norge kose med kongens merke i landet.

Først Haakon, ung, lys og farlig. For han var Norges konge kongen var en veldig krigstolk, men ikke en universell valg i sin kunde. Det var en maktens enhet, en høyst opplyst, men ikke en maktens høyst. For intet har vært tydelig bedre enn å sette Olaf Trygveson dette milne midt i den han ble.

Vidunderlige, mer underberg, en nogen eventyr om den bergtunge var plukket på Røldal. Det er en storhet i barokkens form, der er ført fra Norge, fargen til treldom til Estland, gjenkjennes og oppføres hederfullt.

Det er et kongeslag, som ikke har vært stolt, rest att hans høyst i kamp med «Prinsen», for kongen ikke har vært en storhet merke han kjempet ved Stolper. Forsakrelse hadde han ikke lært, da han hopped i begynnelsen og fant døden. Derfor skyldet ikke høyst lærte, men ikke i legemlighet.

Den tredje kongoen, Olaf Haraldsson, var i megist sin forløper Ek, da han djevret drog igjennom landet og kristet folket, som var fakt alt fra den nye høye. Kirken gjennomførte og ga kongen et kongemakt. Tømmersund gjennomførte kongen, ham der gjorde ham til den dypt kristelige personlighet som var mognings- og landfylktigheten, som kantet ham forsakrelse og skyldte. Det var den dypt kristelige personlighet som var mognings- og landfylktigheten, som kantet ham forsakrelse og skyldte.

Hellig Olav, den tredje kongen, ble med martyrdøden på Stiklestad landets evindelige konge. Kongen som hadde ført til sitt folk, funker ikke syldent over kongens katredal og fanger de første stridene av en morgonen faller over kongen.

Sagnen om landets kristning er skjøn og dypt. Med kristning

Enkeltnummer
20 øre

Dagsposten.

No. 206
45de aargang.

Trondhjem, mandag den 19de september 1921.

Abonnementsprijs:
indenbyr og utombyr
kr. 12,00 pr. halvår
eller kr. 24,00 pr. år.
Sendt under forstånd om
utlandet kommer "Dagsposten"
kr. 11,00 pr. kvartal.

No. 206
45de aargang.

Daghurtigtoget fra Kristiania kjørte inn i Dovrebans ekstratog ved Nidareid.

Seks dræpte og mange saarede. — Tre lokomotiver og adskillig vognmateriel ramponert.

All var fortrolig, angående fra jernbaneutsnittene, da det kom innstegget ham press, og festdagene høste anledning til at raske tilbake. Etter Kristiania med ekstratog kl. 11.45 igjører. Mange hadde synet sig av det, deriblant flere av regjeringers medlemmer og stortingsrepresentanter, som også var til for å redde statsministeren. Fleire transfer var mist fram på stasjonen for at å avskal, og avresen var præcis.

Et ekstratog kom ut av den nye tunnel ved Nidareid statet det dag før dagskiftet. Sammensettet besto av en Lirung, og det var et omkringstid, at staten i rom og damp, idet maskinene slapp dumpon for å undgå eksplosjon.

I marken, som herunder nede i klamringen, trønde man ikke til aldyd, men særlig stod det i tertiær, og det var ikke til med lyk, og faktur blei man sørst med kl. 6 over, at man stod overfor en ulike stor dimensjon. Selv ekstratogets ene lokomotiv som daghurtigtoget følgte var avsporet og delvis ramponert, blei splinter, snailles til taket og den ene vogn i forreste hadde av vognen var vellet ut mot jernbanekraseringen. En av passasjerene hadde også fastgjort seg nesten, men ikke med den mørke skaden, på passasjer og to konduktører fikk lettere kvesteler. Daghurtigtogets lokomotiver, Martin Olens, kom imidlertid sterkt til skade og blei av tillende straks fort på paa veien og kjørte med full hastighet til nærmeste stasjon.

Været var det med ekstratogets sevevogn, idet vogn nr. 2 kjepte ind i vogn nr. 1 med omrent ut trofjedelengde.

Vor meddelbærer, som straks kom tilstede, fastslår:

To av de døde var bare lær av sammenstøtet mellom de øvre maskiner og vogner var der til et begynne med fra føle tilstede. Snart samles imidlertid en slags hjelpende nøyre mænd; men disse var blottet for redskaper. Heldigvis kom lejebanden Fritjof Walseth tilstede. Han kan ikke ha vært med, da han ikke var opptatt, og privatbil ble

hendigvis stillt til disposition og med lykets fart kjøpte hr. Walseth til sin forretning med en økser, saxe og filp. Først da hjelpehjemmede blei fast, fikk han hjelpehjemmede gaa trang med at legge ful paa vognene. Disse var imidlertid massive, saa der maaette arbeides intens, før det lyktes at ful paa ful vognene. Men hjelpehjemmedene rakklyktes, kanskje litt for mye, og man kan snart følge med de imidlertid. Etter en blei trukket frem fra den senderasjatte vogna. De letteste saarene blei forbundet med et lempet. Da kom en annen vogn, som blei stillet Hamarvegen, som blei stillet til å hjelpe med å hjelpe, og de minste siste var som mist fram for at ryde en hjelpende baand. Hamaren av de saarede var ikke langt fra den ene enden av baandet. Hamaren blei av de saarede var ikke langt fra den ene enden av baandet. Og der var straks villige hender som rakte dem baandet vane og nappa, enkelte maatte også faa en desis moro for at tille amterne.

Men desverre var der også da som blei tilde medtatt, at de ikke kom tilbake, eller underverket av sykdommen.

Der var myt til alt av laget som gjorde, brud de kunde for at hjelpe og hindre smerte, legge bandager og forhindre stassing til tross. Begegelykkene var også i stadt aktivitet.

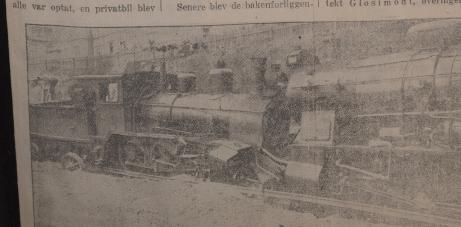
Kongen blei varslt om ulykken og kom tilstede ved 1-tiden. Han oppholdt seg der like til kl. 14.5 imorges og forhinder seg om en enkelt gang. Sommeren med hjelpehjelte avla han seg i sykdommen innat.

Innen paaglik redningsarbeidet kom ettersom hjelpehjemmedene elevene og mange brannmann kom til, og alle hjelpende hender foreordet om at trenge ind i vriavaret med å bruke og sammenkleme vognene.

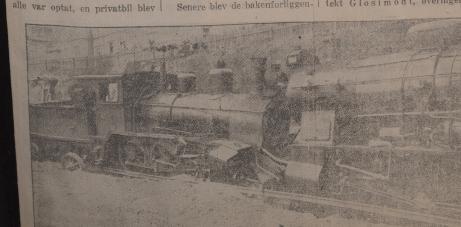
Et redskapsgot kom fra Trondhjem stasjon for at ta parepaa, alt reisegods og vognvinnestat, som blei bragt ned til liggestasjonen.

Hunntrol kl. 4 blei den sidst i passasjerene brukt ut av nøyrene. Director oberst Sejersted, telegrafdirektør Bettye, arkitekt Krogh, journalist Schive og kon-

Sener blei de bakenførtiggen-

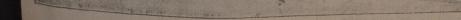
De to lokomotiver som stod sammen.

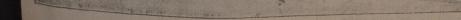
De to lokomotiver som stod sammen.

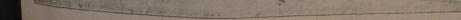
De to lokomotiver som stod sammen.

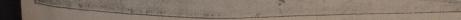
De to lokomotiver som stod sammen.

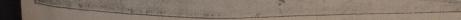
De to lokomotiver som stod sammen.

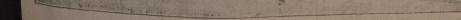
De to lokomotiver som stod sammen.

De to lokomotiver som stod sammen.

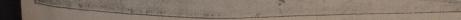
De to lokomotiver som stod sammen.

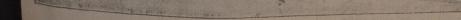
De to lokomotiver som stod sammen.

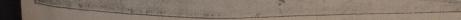
De to lokomotiver som stod sammen.

De to lokomotiver som stod sammen.

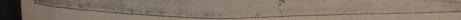
De to lokomotiver som stod sammen.

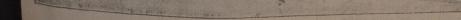
De to lokomotiver som stod sammen.

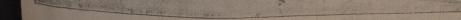
De to lokomotiver som stod sammen.

De to lokomotiver som stod sammen.

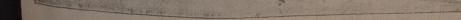
De to lokomotiver som stod sammen.

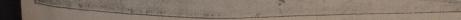
De to lokomotiver som stod sammen.

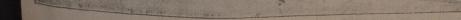
De to lokomotiver som stod sammen.

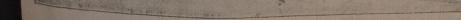
De to lokomotiver som stod sammen.

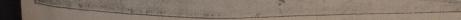
De to lokomotiver som stod sammen.

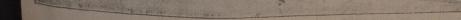
De to lokomotiver som stod sammen.

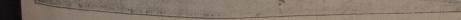
De to lokomotiver som stod sammen.

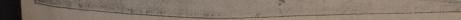
De to lokomotiver som stod sammen.

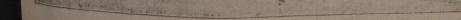
De to lokomotiver som stod sammen.

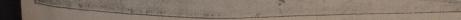
De to lokomotiver som stod sammen.

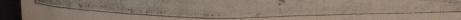
De to lokomotiver som stod sammen.

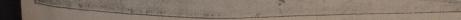
De to lokomotiver som stod sammen.

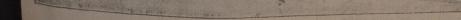
De to lokomotiver som stod sammen.

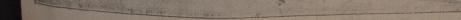
De to lokomotiver som stod sammen.

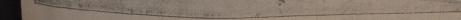
De to lokomotiver som stod sammen.

De to lokomotiver som stod sammen.

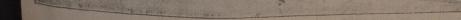
De to lokomotiver som stod sammen.

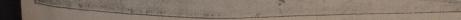
De to lokomotiver som stod sammen.

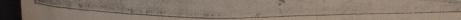
De to lokomotiver som stod sammen.

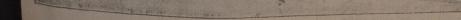
De to lokomotiver som stod sammen.

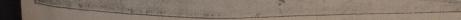
De to lokomotiver som stod sammen.

De to lokomotiver som stod sammen.

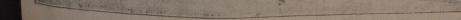
De to lokomotiver som stod sammen.

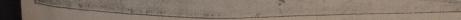
De to lokomotiver som stod sammen.

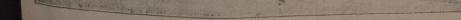
De to lokomotiver som stod sammen.

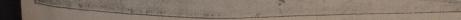
De to lokomotiver som stod sammen.

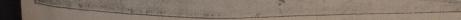
De to lokomotiver som stod sammen.

De to lokomotiver som stod sammen.

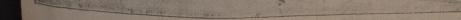
De to lokomotiver som stod sammen.

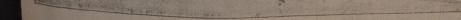
De to lokomotiver som stod sammen.

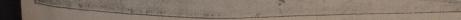
De to lokomotiver som stod sammen.

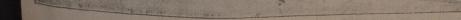
De to lokomotiver som stod sammen.

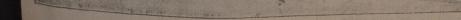
De to lokomotiver som stod sammen.

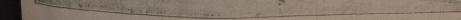
De to lokomotiver som stod sammen.

De to lokomotiver som stod sammen.

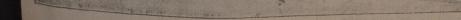
De to lokomotiver som stod sammen.

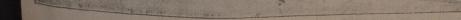
De to lokomotiver som stod sammen.

De to lokomotiver som stod sammen.

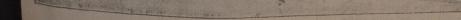
De to lokomotiver som stod sammen.

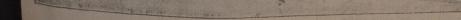
De to lokomotiver som stod sammen.

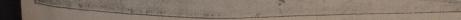
De to lokomotiver som stod sammen.

De to lokomotiver som stod sammen.

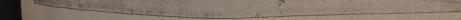
De to lokomotiver som stod sammen.

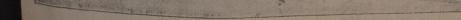
De to lokomotiver som stod sammen.

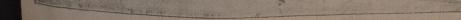
De to lokomotiver som stod sammen.

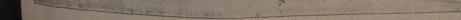
De to lokomotiver som stod sammen.

De to lokomotiver som stod sammen.

De to lokomotiver som stod sammen.

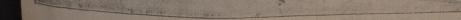
De to lokomotiver som stod sammen.

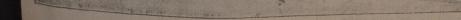
De to lokomotiver som stod sammen.

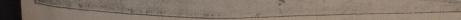
De to lokomotiver som stod sammen.

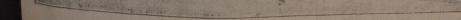
De to lokomotiver som stod sammen.

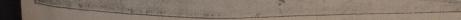
De to lokomotiver som stod sammen.

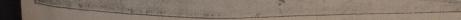
De to lokomotiver som stod sammen.

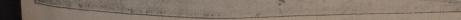
De to lokomotiver som stod sammen.

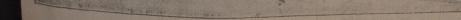
De to lokomotiver som stod sammen.

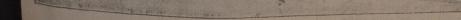
De to lokomotiver som stod sammen.

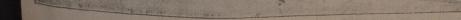
De to lokomotiver som stod sammen.

De to lokomotiver som stod sammen.

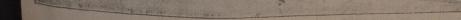
De to lokomotiver som stod sammen.

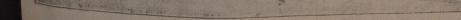
De to lokomotiver som stod sammen.

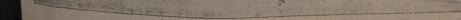
De to lokomotiver som stod sammen.

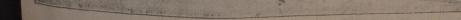
De to lokomotiver som stod sammen.

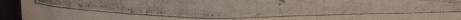
De to lokomotiver som stod sammen.

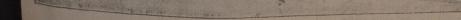
De to lokomotiver som stod sammen.

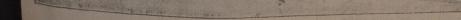
De to lokomotiver som stod sammen.

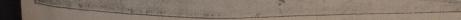
De to lokomotiver som stod sammen.

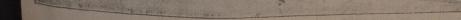
De to lokomotiver som stod sammen.

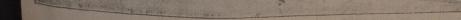
De to lokomotiver som stod sammen.

De to lokomotiver som stod sammen.

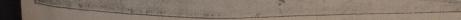
De to lokomotiver som stod sammen.

De to lokomotiver som stod sammen.

De to lokomotiver som stod sammen.

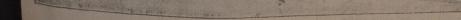
De to lokomotiver som stod sammen.

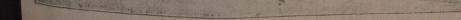
De to lokomotiver som stod sammen.

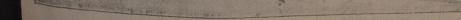
De to lokomotiver som stod sammen.

De to lokomotiver som stod sammen.

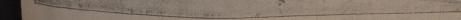
De to lokomotiver som stod sammen.

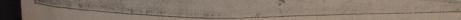
De to lokomotiver som stod sammen.

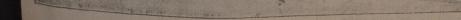
De to lokomotiver som stod sammen.

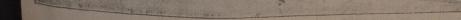
De to lokomotiver som stod sammen.

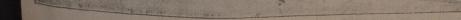
De to lokomotiver som stod sammen.

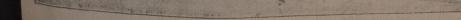
De to lokomotiver som stod sammen.

De to lokomotiver som stod sammen.

De to lokomotiver som stod sammen.

De to lokom

Trondhjems kommunes festmiddag i anledning Dovrebanens aapning.

Kongen hæder Bård Iversens minde. Ordforer Einar Dahl trækker op linjene i vor jernbanepolitiks første opgaver.

Kommunes festmiddag i Fri-
møreligens årgårtale blev en
strålende afslutning på de offi-
cielle fejtlægninger og anlægning
af Dovrebanen.

Kl. 6 var der i den vakt festdags-
tider i den vakt samlet 460 gis-
ter, der var i hovedsæde fra Tøns-
berg og fram til Trondhjem.
Der var langbord og et bordværk i
salen; endvidere var der to overbord i den rede sal. Or-
kesteret under ledelse af komponist
Morten Svenssen hadde plads
paa gallerten.

Til tonerne af Fr. Andersen
festmarch kom kongen, kronprin-
sen og deres følge ind i salen og
tok plads ved bordet. Ved kongens
venstre side stod lysens ordstyrer,
ved kronprinsens både dørs.

Der serveredes efter folgende
menu:

Opholdstid
Festlichkeit Normandie
Baconssalat med granskær
Frystyning med compot
Krokan-s
Kaffe.

Byens viceordfører, konsul
Kjeldsbø, ønsket gjestene vel-
kommen tilbords.

Ved steden utbrakte

ordfører Dahl

kongens og kronprinsens skål i
fælles ord:

Nor kong har vallet være med
os i disse for det mægtige Norge,
ja for det hele land saa betynd-
hedsfulde dage, da det nye land
var knyttet mellem nord og syd.
For det bringer vi Døres Ma-
jestet over arbejdets kraft. Trondhjem
hygger by knytter til sin tak for
den store Majestæts hærd var han
trods alt ved at have stations
paa byens grundlag.

Kongen er kommet den gamle
vei over Dovrefjell, der Norges
konge drog paa kroningsfærd til

Trondhjem. Hæg er veien blit-
teret, og jeg faar til at utalte det
lystige haap at vi rette os man
faa det lyk i vinduerne paa den

gamle Kongehøi i Munksgaten.

Faar jeg segen os det andre at
bringe frindene med. Vore gode far
hygger arbejdets kraft i mange

Vi samler dem idem i dette ene:
Muste kronprins Olav bli lik sine
store navn i Norges historie, fra

Olav Trygvessun til Olav Kyrre.

Ordføreren utbrakte tilsigt under
begivenheden, tilstod et leve

kongen og kronprinsen, hvorfør
kongsgangen blev sunget uimot
stasende af forsamlingen

Kongen
besørte skolen med følgende
tale:

Jeg takker for de vedlige ord
hvoriom min skola bleb utbragt
samt for de vedlige ord der også
rettedes til min san, og jeg vender
højrekøngen. Trondhjem er et
stort og godt land, og der er
dog en smule mangelen i hvormed
vi saa gennem er blit mit til
Trondhjem. Det er os lege og
stør glede at vi har kunneth va-
stede til det øvrige land ved
kongsgangen.

Det var ikke i værk arbejdet i sin
helt ikke i værkseleverne kan
sammenvænge med Bergenskolen,
saa har der dog partier som

glemmer Drivdalen, ved Ørka-
tunnelen og Ørhaugen samt

glemmer om hvornon har

gennemstaaet værlig vandlægger
der i valvener hørende kan

siddestille med værlig vandlægger
der fremstillet sig ved legningen af

Bergenskolen over højfeldet. Der

linne saaledes varer stiller store
krav til dem der har staat for
arbejdet, jeg kan ikke nævne alle,
men jeg vil nævne den borgmester
der nu også gennem arbejdet har
dannet samlet ved at jeg bring-
der tak hænden ved skyder dem, hvad
uden at han har sin plads i cen-
tralstyrelsen eller har arbejdet i
masken.

Byen og distrikterne har omfat-
tet anlægget med megen interesse
og brugt store ofre. Om den der
har vist sin interesse for leuen,
vil jeg nævne den avlade grosse-
rør Board færsor, der jo præg-
med sin enerigiske arbejde for
Dovrebanen, lig med understig-
ende, som satte et stort arbejde
paa den gang blidt et af de
dansklands tynde ydier at ydre
distraktion til.

Mange af de fræmbyggere der
kan hæve sig til højen paa op-
bygningen, der har knyttet sig
til disse distrikter kan bli tildelt
af dem der satte et stort arbejde
paa den gang blidt et af de
dansklands tynde ydier at ydre
distraktion til.

Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

jernbane varer stiller store
krav til dem der har staat for
arbejdet, jeg kan ikke nævne alle,

men jeg vil nævne den borgmester
der nu også gennem arbejdet har
dannet samlet ved at jeg bring-

der tak hænden ved skyder dem, hvad
uden at han har sin plads i cen-
tralstyrelsen eller har arbejdet i
masken.

Byen og distrikterne har omfat-
tet anlægget med megen interesse
og brugt store ofre. Om den der
har vist sin interesse for leuen,
vil jeg nævne den avlade grosse-
rør Board færsor, der jo præg-

med sin enerigiske arbejde for
Dovrebanen, lig med understig-
ende, som satte et stort arbejde
paa den gang blidt et af de
dansklands tynde ydier at ydre
distraktion til.

Her i Trondhjem kan vi ikke ta-
le om Dovrefjell uten at minde
Nordlandsmændene. Nu gideret
at samle alle kærlighed til det nat-
urale, blot at i en bandet

Nordlandet, og jeg har ikke
hørt om dem da jeg var i landet
nu ikke har hørt om dem da jeg
var i landet.

Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Trondhjem var idet med voldsom-
blændet glæde farvel med Berros-
landen. Efter var Røroslanden.
Sættes satte vi indenfor i landets
største stadt som satte lokalheds-
siden og gav os en stamme, og
vi satte teflet en af alle dem som
lygget hanen, fra overgengoren
til alle dem paa linjen, som
spængede Jæld og Jejd ved venen.

Det norske folk har siden gjen-
nerettet til virk utskil - landet
politiske og materialist. Regering og
storting har løbet sammen.

Stor opgave er nu at få
overholdet landet.

Det norske folk har
været i en stor kamp
for at få overholdet landet.

Det norske folk har
været i en stor kamp
for at få overholdet landet.

Det norske folk har
været i en stor kamp
for at få overholdet landet.

Det norske folk har
været i en stor kamp
for at få overholdet landet.

Det norske folk har
været i en stor kamp
for at få overholdet landet.

Det norske folk har
været i en stor kamp
for at få overholdet landet.

Det norske folk har
været i en stor kamp
for at få overholdet landet.

Det norske folk har
været i en stor kamp
for at få overholdet landet.

Det norske folk har
været i en stor kamp
for at få overholdet landet.

Det norske folk har
været i en stor kamp
for at få overholdet landet.

Det norske folk har
været i en stor kamp
for at få overholdet landet.

Det norske folk har
været i en stor kamp
for at få overholdet landet.

Det norske folk har
været i en stor kamp
for at få overholdet landet.

Det norske folk har
været i en stor kamp
for at få overholdet landet.

Det norske folk har
været i en stor kamp
for at få overholdet landet.

Det norske folk har
været i en stor kamp
for at få overholdet landet.

Det norske folk har
været i en stor kamp
for at få overholdet landet.

Det norske folk har
været i en stor kamp
for at få overholdet landet.

Det norske folk har
været i en stor kamp
for at få overholdet landet.

Det norske folk har
været i en stor kamp
for at få overholdet landet.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem. Vi har
allerede til beklædning til beklædning.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de opgaver
som er blit stillet dem.

Det norske kolleger for de op

Aftenposten

Lørdag 24de september 1921

**Godt uivalg
i dresser og frakker**
vækselges til meget rimelige priser.
Stortingsplads 7, Ste enge, dor 4
(Morgenbladets knard).
Aapent hele dagen. (Herolden)

Opfriskende virker
LÆKEROL-TABLETTER
Engros I. Sverdrup Engelschien.

**HENRIKSEN
JONNE**
NYCT. 9
KRASTIANIA
VÆRKHUSMASSE

Forhandlere for
Bjørnuds Træskerwerk

Hjemmespis. Uvers Hyd.

Trondhjem i glæde og sorg.

Trondhjem har i hele sommer vist os sit græneste, sit mest sjælløse fysiognomi. Men efter som festdagene i anledning af Dovrebanens nabning nærmede sig, syntes den lidt efter lidt at komme på andre tanker. Det som det var, viste den os et tindrende blink i øjet eller en løfterig krusning om læberne. Og alligevel herskede der paa den første festdag — den 17de — sterk tvil hos gamle Nidaros, om den burde skjenke os sit hele smil eller ikke. Skyer kom, og skyer gik den ganske dag, indtil endelig mod aften de gode sander seirede.

Den skjønneste blandt Norges byer stod klædt i sit festligste skrud og mødte den sjeldne høgtid ved med et smil, der forsvlede og forskjønnede de aristokratiske racetræk, saa isen begyndte at smelte om vores forfrosne hjerter.

Dovrebanken, som vi længe har hørt tale om som en fjern drøm, var blevet til virkelighed, Olav Trygvessøn stod endelig legemliggjort paa sit høje stade, Norges konge og kronprins nærmede sig den gamle by. Intet under, at titusener efter titusener fyldte de brede gader.

Hyd der den 17de september om aftenen rulledes op, for vore sine af fest og glæde og skjønhed til sammen et billede, der altid vil staa lige strænde, lige afklaret i erindringen, fordi det var et syn af de meget sjeldne.

Da kongetoget, Dovrebannels første tog, nærmede sig byen, stod maanen højt paa himlen, baal brændte paa holderne, raketter gav tilveirs fra alle kanter og blandede sine regnbuefarver med de rolige gyldne blink fra alle byens vinduer. Ikke langt efter at de 21 stund veggig og regelmæssig var faldt fra Kristiansstens fæstning, stansede bilen med de kongelige udenfor Stiftsgaarden. Det dællede, hvor patricierhus boede velkommen med lys fra alle sine små ruter, med kongebannerne sagte viftende mod den halvmørke høsthimmel.

Saa kom fakkeltoget svingende fra Olav Trygvessøns gate op Munkegatelen. Det var et i sandhed betragtende syn: Den gyldne kjede af de blaafrende lys saa langt øjet kunde rekke, stadig flagrænde under Stiftsgaardens vinduer og videre op over torvet mod den værdige kathedral, som af og til

sprang høitidelig straalende frem under lyskasternes skin, de mangfoldige røde flag, som i den svage vind snart foldede sig festlig ud, snart igjen faldt slapt ned ad de hvide stænger — indimellem smaa skarpe smeld af raketter i sterkt grønne og røde farver — og i kongeboligens vindu mod en purpurfarvet baggrund silhouetterede af Hassakon og Olav.

Dagen efter vangnede trænderne under en skyfri himmel, som kastede sin farve ud over fjord og fjeld. Det rige høstlys lyste gylденbrunt mellem husene, og flaggene gav røde smeld i luften. Kl. 2 var folkmængden samlet paa torvet rundt Olavstatuen og de reiste tribuner. Vinduerne i de omliggende bygninger var fulde af tilsknere, og træernes grene svinede under smidige guttekroppe. De kongelige kom, musikken spilte Reissigers »Olav Trygvesson« blev sunget, og dr. Wallem holdt sin stemningsfulde tale.

Saa faldt dækket fra den gamle kongeskikkelse, og Norges unge kong Haakon stod ansigt til ansigt med Norges gamle kong Olav.

Da brød jubelen los i den tunge, rolige folkemasse, en intens jubel, som indebar den umiddelbare hyldest til de to konger og en højertlig tak til den mand, som havde skjønket byen sin store gave.

Hele dagen vedblev folk at glide omkring i de smykede gader, beskuedet. Olav Trygvessøn fra alle kanter, samlede sig udenfor Stiftsgaarden og frimurerlogen for at faa se Kongen, naar han gik til og fra borgermiddagen.

I theatret var der festforestilling med »Kongsemmerne«, på skøjtebanen stor folkefest, i kafeerne og særlig i Britanniens skjønne palmehave var et galaklædt publikum samlet. —

Der manglade bare nogen minutter, så var den strålende, tilsyneladende saa velykkede dag forbi.

De sidste raketter før hvalsende og frassende op i den klare luft — da lod der fra Nidareid et dumpt brag, som i et sekund slog al glæde til jorden.

Morgenen efter vasgnedte byen i sorg. De flag, som dagen før var heist tiltopps, var enten helt borte eller hang halvt på stang. Stillehed herskede overalt, alvor i hvert ansigt. De lange menneskerækker var flyttet fra centrum til Nidareid. Tause eller forsigtig hviskende, med graud i stemmen og siet, stod de der og stirrede ned pås ulykkesstedet. Forældre, som dagen før havde løftet sine børn op for at visse dem et billede på fest og glæde, lod dem nu se den forvirrende ødelæggelse. Et gammelt egepar fra landet, som jeg havde lagt merke til den første aften, da de hannd i hannd stod og smilte mod Stiftsgården, var også mødt frem — hun med sit fineste kistestørklæde, han med det lange arvede skjeg, fremdeles hannd i hannd stod de der med tærer på de rynkede kinder. — Jeg forstod, hvor meget mere en fremmed føler sig i kontakt med det trønderske publikum i sorg end i glæde.

Efter lang og taalmodig vennen til jeg selv en plads inde ved gjærdet. Der laa de vultede sovevogne, den ene skjævet næsten

helt ind i den anden, nogen arbejdere, som holdt på at rydde væk, fandt netop en floshat, som forsigtig, næsten med ærbsidighed, blev bragt ind i nærmeste villa. En lygte var tændt og anbragt ved en af de knuste ruder, den kastede sit svage skjær over blodpletterna på det smadrede træverk. Og folk kom og folk gik, og vognerne laa der og fortalte alle om livets omskifthalighed. —

Precis klokken 9 aften hørtes klokkeklem, flere og flere, fra alle byens kirker klang der ud i den stille kveld bud om, at de døde førtes gjennem byen til det sted, hvorfra de for mindre end et døgn siden sam livsfrike var draget ud.

Jeg slog vinduet op. Langt dermede de tusen blinkende lys fra den vidstrakte by, hvorigjennem de 6 sorte vogne langsomt skred med konge, kronprins og det store fælge efter. Over Elgesæster bro, gjennem de mange gader, forbi den tætpakkede, stille folkeskare gled toget under musik og ustanselig klokkeklem. Hens og Frus kirkes klokke klang-rent og harmonisk sammen, de fjerne klokkes klemt lød som ujevne, noget dumpe slag, der blandede sig med læsserne toner fra Chopins sørgemarsch. Al lyd tilsammen fortunede sig som en undertrykt stille og sørmodig jamren. —

En hel time klang og klemtedé det, og over byen og over klangen hvalvede sig en høj og herlig himmel. De stille blinkende stjerner og den store, gule maane stod som den højtideligste mærsvagt over de døde.

R. W.

Trondhjems nyeste monument

Wilhelm Rasmussens Olav Trygvassøen.

For "Aftenposten" af redaktør Frits Dus.

Trygvassøen-statuenes hode.

Munkegaden bred og smørret med historisk patina fra perspektivets to yderpunkter, Domkirken og Munkholmen, danner en helhed af sjælden virkning. Saa beslutte man at reise et kjæmpemonument godt og vel 20 meter højt i gadebildetets midtpunkt — det var ikke at undres på, at betenklig bederne kunde være sterke.

Nu, naar den ranke spile staar der fuldt afdækket, bærende det stolte monument, er der næppe mange, om overhodet nogen, som har bekymring længere for Munkegadens skyld. Der har været reist indvendinger mod sôlkapitlets overflade, fordi den var for stor. Før stilladsset kom helt væk, syntes den ogsaa at være saa. Men nu naar man ser spilen i hele dens høje reisning og enkle linjer, viser det sig, at kapitlen, danner en harmonisk afslutning. At dets kvadratiske form ikke passer ind i Kongens gades linjeretning er ingen aestetisk forringelse. Det giver snarere et mere livfuldt linjespil end et strengt matematisk sad quadratum, som altid indeholder en risiko for det kjedelige.

Hvad selve monumentet ansaa, slaaet det an først og fremst, hvor udmerket det er lykkes kunstneren at skabe en individuel personlighedsverdi. Naar man staaer overfor den opgave at give et billede af et menneske, hvilket udelukkende man ikke har det ringeste kjendskab til, bliver resultatet et en skablonnaessig inkorporation af en bestemt tidsperiodes kulturymag. Det bliver let et fabrikprodukt efter solide og korrekte opskrifter, men et menneske med individuel personlighedsverdi bliver det ikke.

Wilhelm Rasmussen har i sin Olav Trygvassøn-statue forsømt at forene det korrekte med det individuelle. Olav Trygvassøns ansigt med det gjennemtrængende myndige blik, den bestemte og karakteristiske mund og den hængende arme tryghed, som lyser frem og sætter ham som kongen, vil altid erindres af den, som har fordybet sig i det. Man har lært et menneske at kjenne.

Over hans skikkelse er der en pomps og festlig værdighed, som uvilkaarlig — hvor lang end af-

standen i tid er — bringer tanken hen på de to ypperligste kongestatuer i Norden, Sergels Gustaf den tredje i Stockholm, hvor stjusarekungen i herlig og festfylt majestæt skridter frem med kransen i haanden, og Sallys monumentale ryttersstatue af Frederik den femte ved Amalienborg i København. Hvor uendelig fjern end ligheden er både mellem disse tre konger personlig og deres monumenter, har de dog tilfælles den umiddelbare festglæde, de uvilkaarlig og rundhaandede knaster omkring sig fra broncens harde masse med de bløde linjer.

Olav Trygvassøn-monumentet har en ypperlig helhedsvirkning. Det er saa langt fra at det virker splittende i bybildet, at det tvertimod samler det som i et brændpunkt af saa stor virkning, at nep-

pe nogen anden norsk by har sidestykke til det. Det løfter sine omgivelser op i et højere niveau og giver dem et traditionens adelspræg saa sterkt, at man har en følelse af, at historiens pulsslag berører en. Det virker som en levendegjærelse af vores styrke og bedste minder, fordi det saa veltalende som mulig maner frem den tid, da Nidaros var Norges baneledende hjerte. Derfor virker monumentet saa naturlig der, hvor det staar, at det er, som om man ikke kan tanke sig, at pladsen engang har været tom. Der er en dyb sammenhæng mellem kongen med den korsprydede kalk i sin haand som kristendommens indfælder og den kirke, han verger. Sverdet er senket, men om dets virkning, naar det hæves, fortæller troldhodet ved kongens fod. Det er saa langt fra, at monumentet — som mange har frygtet — bringer forstyrrelse ind i domkirkenes silhuet, at det tvertimod sætter begejeren i den rette stemning til at betraade den hellige grund. Den første spire til Norges nationalhelligdom laa i Olav Trygvassøns kongegjerning.

— Kristiania vil engang blive kaldt »Byen med fontenene«. Trondhjem kan man, hvad nutids-kunst angaaer, kalde »Byen med kongemonumentet«.

Frits Dus.

Dovrebanens høitidelige aapning.

Da det første passasjertog fra Dovre kom til Trondhjem.

Hele byen smykket til fest og vældige menneskemasser var på benene for at ta imot aapningstogset med Kongen og Kronprinsen.

Olav Trygvesonstatuen avsløres.

Kongen aapner banen
pa Hjerkinn stasjon.

Tidens Tegn

Kristiania, mandag 19. september 1921.

Ekstratoget fra Kristiania med alle de innbudne, som skulde overvære Dovrebanens heitidelige åpning, ankom til Dommasse plassen etter rutens lerdag morgen. Der var ialt omkring 200 mennesker med og på. Dommasse var der fremmest saa mange at alle hoteller var overfylt.

Med toget fulgte kongevogn, 5 salongvogner og 3 spiservogner. Toget fortet av distriktschef von Krogh. Blandt de innbudne var regjeringen, stortingspresidenten, statsråder, fylkesmann og ordførere i vedkommende distrikter, det tidligere jernbanestyre med generaldirektør Platou i spissen, generaldirektør Fleischer, de tidligere arbeidsministre, direktør Lehmkühl, statsråd Brønne, tidligere banedirektør og overbestyrer Fasting, telegrafdirektør Hefty, toldskriver Lovland, høiskolens rektor, professor Birkeeland, en rekke banemestre og den øvnen arbeidsformand ved an-

leggset. Av utenlandske innbudne, som har hat anledning til at mottatte var 5 sveitsiske, nemlig landsheving grev de la Gardie, byråsrachef Åhlberg, trafikkdirektør Norrby, trafikkchef Lundborg og direktør Karnell. Av norske hadde stortingspresident Gunnar Knudsen og statsråd Nalum sendt avbuds.

Kongen som var i generalsuniform underholdt seg livlig med de fremmøtte på Dombås station. Kronprinsen var civil. På Dombås inntok man frokost, og etterat ekstratoget fra Trondhjem med de innbudne nordfra var kommet fortetet man til Hjerkinn, hvor den heitidelige åpning av Dovrebanen fant sted. Stationen var vakker, dekorert og der var reist talerstol og pavillon for kongen med følge.

Først spilte Dombås musikkorps Kongesangen som ble etterfulgt av kraftige hurrar.

Efterat generaldirektør Holt-

fot og arbeidsminister Mjelde hadde talt holdt kongen følgende tale: Det tog som igaar har ført os her til betyder at man kan reise paas bredt spor fra Kristiania til Trondhjem. Det er et længe næret ønske som herved er oppfylt. Jeg ønsker de distrikter som berøres av linjen tillykke med den nye bane, og uttaler det haab at den maas bidra til at legge nyt land til samfunnets beste. Idet jeg uttales det sikre haab at de store offre som er bragt til forsøke landets velstand og nationens samfølelse og enhet erklaerer jeg herved Dovrebanen sapnet for almindelig drift.

Derefter talte ordfører Vigerrust, Dovre hoved. I en udmerket tale ønsket han gjesterne velkommen. Han talte for Dovrebanen som det store bindende led mellom forskjellige landsdeler, en virkelig gjærelse av kongetanken. Han sluttet med at utbringe et lange leve fiedrolandet. Telen etterfulgtes av rungende hurrarop og „Ja vi elsker“. Derned var den stemningsfulde heitidelighet forbli.

Om turens videre forløp meddelet et telegram fra Trondhjem:

Dovrebanens omgivelser viste sig i sit vakreste skrud under linjens heitidelige åpning. Lierne, før man kom opa paa høifjeldet spilte i al hestens pragt. Længer oppa las flyerne med mose og lyng, og bak dem snefjeldene. Solen skinnet vrak skyene og gjorde alt lyst og festlig trods den kolde aften.

Paa Hjerkinn station, hvor som meddelet selve åpningsheitideligheten fant sted, var der samlet en masse mennesker som

Generaldirektør Holstfoss.

ha fuld forstaselse av banens betydning. Det er et stort løft som her er sat for at styrke samfølelsen i vort folk. Kongen slutted sin tale med at utbringe et leve fædrelandet som fulgte av hurrer og „Ja vi elsker“.

Pas Opdal spiste man derefter middag som var anrettet i et stort tell, da der ikke var plads nok i spisevognen. Direktør Larsen (spisevognselskabet) som stod for arrangementet med bespisningen av de mange gjester under høstturen skilte sig fra sit høje paa en udmerket maate.

Fra Opdal fortalte man forbi Fagerhaug station, derefter til Orkla, hvor der gjordes stans for at man kunde bese den imponerende bro over elven. Broen vakte selvsagt stor beundring, kanskje mere end noget andet punkt på hele linjen — for en ukunlig var her i en sum anskueliggjort de store vanskeligheter som man har hat at hjæmpe med under bygningen av denne banen.

Fra Orkla gik farten videre til Uleberg station. Her fik man en liten regnsbyge, et heldigvis falek varsel for veiret i Trondhjem.

Ved 8 tiden kom toget til Storlien hvor man inntok soupar. Og saa her var en mængde mennesker mødt frem. I det herligste mænekin gik aan turan videre til Trondhjem som skulle bli en i sandhet strålende avslutning paa den vellykkede tur. Da man var et stykke utenfor byen steg en raket tilveirs, og paa dette signal

hyldet kongen og kronprinsen paa det hjerteligste. Da aspningheitideligheten var over, besøgs kongen stationen ledeset av arkitekt Glosimodt, der som bekjendt har levert tegningerne til de sydigere stationer langs Dovrebanen. Litt bortenfor stationen stanset toget en stund, for at man kunde faa se den stenstøtte som er reist paa banens høieste punkt. Linjen ligger her i en lang fjeld- og jordskjæring og er dækket av store snekkjerner.

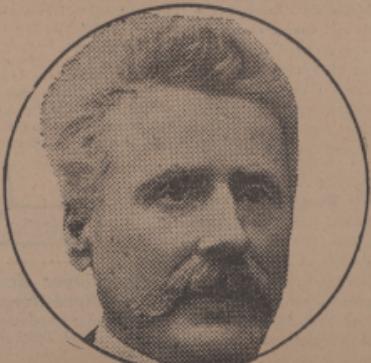
Toget stanser paa alle stationer lange banen. Overalt er der pyntet med flag og grønt. En mængde mennesker er møtt fra distrikterne omkring. Kongen underholder sig oversat livlig med herredestyrernes medlemmer og andre fremtrædende bygefolk.

Ved Heggensta i Drivdalen stopper toget en stund, for at man kan faa se de store snecforhindringer som er bygget her. Herfra sees ogsaa den gamle vei Vaarstigen, en underlig kontrast til den moderne jernvei.

Ved Opdal er der et længere ophold. Her er der reist talerstol som paa Hjerkinn og paa vegne av Sør-Trøndelags fylke ønsker fylkesmand Bothner kongen og kronprinsen velkommen og utbringer et 3 gange 3 hurrer for dem.

Kongen besteg derefter talerstolen og sa: Jeg vil faa lov til at takke fylkesmanden for den hilse han bragte mig og min son, og videre vil jeg faa uttale min tak til alle dem som er mødt frem her. Jeg vet nok, dere er ikke bare kommet for at hilse paa os to, dere er ogsaa kommet for at hilse paa banen, og se den linje som

skal sette dere i forbindelse med de øvrige deler av landet. Ved aspningheitideligheten fik jeg vite av generaldirektøren, at allerede da Rørosbanen ble aspet, tenkte man pas en Dovrebane, men det tok lang tid før tanken kom til utferdelse. Siden jeg aspet Bergensbanen har jeg ikke været med paa en saa betydningsfull aspning av nogen jernbane linje. Tilknytningsepunkterne til dennebane ligger imidlertid endnu langt frem i tiden. Vi har netop her, fylkesmannen uttalte haabet om at den engang mas bli det store bindeled mellem den nordlige og sydlige del av vort land. Det er et stort tiltak som her er gjort for at bringe linjen frem — jeg kan ikke ordet kolossal — men vi maa ikke glemmme at linjen er av betydning for hele landet fordi den knytter de forskjellige landedeler nærmere sammen. Jeg vil uttrykke haschet om at hele bygden, hele dalen vil

Fylkesmand Bothner.

afvyrtes saa et pragtfulds fyrværkeri rundt om paa de forskjellige steder i byen. Hele Trondhjems by var et hav av lys. Det hele virket ganske storslaget. Særlig opmærksomhet vakte Kristiansten og Den tekniske højskole, som begge var vakker illumineret. Til utsmykningen av stationen var ogsaa benyttet lys, dessuten flag, grønt og en mæse blomster. Ved utsugnen fra stationen var der reist en sørspost av flag med Norges våben, og valgeproget „Alt for Norge“. Divisionsmusikene splidte, mens kongen og kronprinsen hilste paa de fremmette. Da kongen og kronprinsen kom ut fra stationen hilste de av menneskemasserne med livlige hurrarop.

Sjeldent har man vel med mere berettigelse kunnet bruke uttrykket at hele byen var paa benene. Gaterne var stuende fulde av mennesker. Utanfor stationen ventet et fakkeltog av studenter, gymnasister og handelsgymnaster. Over 1000 personer var med i toget som drog opp gjennem gaterne og forbi Stiftsgården, hvor kongen og kronprinsen møtte fram i vinduet for at hilse paa mengden. Til langt ut paa natten var det meget livlig i hovedgatene.

I sin tale ved banens åpning uttalte generaldirektør Holtfotd blant annet:

Dovrebanen er kjempet frem gjennem et langt tidsrum og gjennom mange store vanskeligheter.

Arbeidet for denne bane kan med sikkerhet sies at være optatt for mere end et halvt aarhundrede siden.

Med datidens forhold for øje er det indlysende at tanken om en jernbane trengs over et av Norges største høyfjellspartier var saa dristig, og oppgaven baade teknisk og økonomisk saa vanskelig at den av banenes forkjemper krevedes et tasmodig og energisk arbeide, forinden planen var saaledes medtatt i den offentlige opinion at den kunde optas til behandling av vore statsmagter.

Da saa dette endelig fandt sted i forbindelse med forarbeiderne til den store jernbaneplan av 1908, var dermed den første store seier vundet.

Imidlertid opstod der nu nye vanskeligheter derved, at der saavel inden jernbaneplanen som inden regjeringen hersket sterke meningsforskjell angaaende denne bane.

Ogsaa disse vanskeligheter blev overvundet, idet resultatet av ad-

Dr. F. B. Wallem.

ministrasjonens og regjeringens behandling blev den kgl. proposition av 1907 angaaende ny jernbaneplan.

Deane proposition betegner den næste store seir for banens forkjemperne.

Efterat ogsaa den parlamentariske kamp hadde fert til seir, blev det vor jernbaneadministrasjon, vore jernbaneinnsinjorers og vore jernbanearbeideres sak at delta i kampen med en motstander, der ikke var av de minst frigjordende, nemlig det norske høifjeld, der er saa vakker og indbydende i maksavel, men ugodstmildt og frygtindgydende, naa elementerne er i oppe.

Nåri vi idag har lov til at sette som motto over det arbeide, som der er utført:

Gjennem kamp til seir, er det min pligt paa statsbanernes vegne at rette en varm tak til alle som har deltagt i denne kampen, og som idag staar som de seirende.

Først takker vi dem der arbeidet tanken frem, dernest takker

Olav Trygvassen-monumentets giver, grosserer Dyre Halse.

vi de kommuner og fylker, der har ydet distriktsbidrag til banens bygning, regjering og storting, som beredvillig har git alle fornødne bevilgninger til dens fuldførelse, trods de store overskridelser, som krigens helkonjunktur har medført.

Vi takker dem, der gjennom mange år har hat den overordnede ledelse og dermed det store ansvar for arbeidets tekniske og økonomiske planleggelse.

Og sist, men ikke minst takker vi dem, der har utført arbeidet i marken, anleggets dyttige overingenier, hans ingenierer og funksjonærer ved hans administrasjonskontorer, samt de tusener av anleggsarbeidere, der saa mangen en gang har hat anvendelse for den kraft, utholdenhets og haardferhet, som den norske anleggsarbeider er i besiddelse av, naa han først har bestemt sig til at arbeide.

Tilslut vil jeg faa lov til at uttale haabet om at alle skuffelser og al bitterhet fra de mange kampe om og pa Dovrebanens utslettes under det indtryk, som denne dag her etterløst hos alle, som har forstaelsen av at der ved Dovrebanen er tatt et magtig løft i utviklingen av vort lands kommunikasjoner og derigjenom for Norges fremtid.

Idet jeg hermed har den ere at meddele, at anleggsarbeider ved Dovrebanen nu i alt røsentlig er fuldført, ter jeg beromstille til arbeidsdepartementets chef, at denne bane maal kunne zapnes for allmindelig trafik.

Stortingsråd Mjelde uttalte:

Deres Majestæt! Mine herrer!
Dovrebanens bygning er et ledd i den gamle store nationale tanke at binde Norge fastare sammen til fulles arbeide for landets utvikling paa de forskjellige områder.

Banen aasner rike muligheter for flere av landets avstande bygger.

Der vil sikkert ogsaa her som ved vor tidligere høifeldsbane bli iv og igjøre paa de store vider.

Her ligger langs denne bane nationale rørdier, som venter paa utlosning. Nyt arbeide og nye virksomheter vil skapes.

Samferdsalen villettes saavel hvad tid som arbeide angaaer, og utvekslingen av varer, særlig til bedre utnyttelse av vores egne næringssmåler, vil fremhjelpes i vissentlig grad, os derved gjøre os mere selvjhulpe.

Dovrebanen vil ogsaa ha sin store betydning ved at den praktisk talt forbinder avstanden mellom landedelene, fører deres innvænere nærmere sammen til utveksling av tanker til bedre forståelse, til mere samlet fremme av de store nationale, økonomiske og kulturelle formål.

Og banens betydning vil øke eftersom tiden gaar, særlig naar man forhantentlig inden en rimelig tid faar stambamerne ferd videre fram fra nord mot sør og syd.

I den sikre tro at de forhaabninger, som er knyttet til banen, vil ske fullstendig, vil jeg annmode Deres Majestæt om at foreta aspningen av Dovrebanen.

Klokken 2 fotegik avsleringen av Olav Trygvesmonumentet. Solen var gaast bort, men det regnet heldigvis ikke. Fra Bispegaugen marsjerte byens foreninger og korporationer under sine faner til torvet, hvor der var reist en tribune for kongen og kronprinsen med felge og desuten en sangertribune. Gaterne som toget drog igjennem var pyntet med flag, likeaa torvet og husene omkring. Mens man ventet paa kongen spilte divisjonsmusiken og et guttemusikkorps. Underofficerskolen paraderete. Et par minutter før 2 kom kongen og kronprinsen med følge, regjeringens medlemmer, de stortingsrepresentanter som

var med paa aspningstoget, generaldirektør Holtfot, Trondhjems ordfører og borgermester, medlemmer av formandskap og hystyre m. fl.

Efterat hurraropene hadde lagt sig holdt museumsdirektor Wallems avsloringstalen, som vi i sin helhet gjengjengs understeds.

Talen som blev fremført med varme og kraft blev mottatt med sterkt bisfal.

Derefter talte grosserer Dyre Halse som har skjenket statuen. Han uttalte en tak fordi han hadde faa yde sit bidrag til den festlige anledning. Dovrebanens aspning, ved at reise et monument av byens grundlægger. Jeg har nu den glæde, uttalte hr. Halse, at overleveret det til Trondhjem by, i den sikre forviening at monumen-

Billedhugger Rasmussen.

tet altid vil bli vernet om og holdt i hævd. Saa retter jeg i særbedrighet den bon til vor kjære konge at Deres Majestæt vil befale monumenter avslaret.

Kongen ga derefter ordre til at dekket skulde falde og utbragte et 3 gange 3 hurra. Avsleringen hilste med salut.

Paa byens vegne uttalte derefter overrettsakforer Dahl en tak til hr. Halse for hans storslags gave. Trondhjem er en by med rike tradisjoner. Men disse gir ogsaa store plikter, og saa længe vi husker disse skal vi verne og hegne om den gave vi lang har mottatt.

Under høitideligheten sang et stort mandskor „Brede seil“ og Griegs „Landkjendin“. Sangene blev udmerket utført. Divisionsmusiken assisterte.

Igaarsteds holdtes der i Primærlojen i Trondhjem en stor festmiddag.

Ved steken utbragte ordføreren, overrettsakforer Dahl, kongens skaal og kongen takket. I sin tale uttalte kongen blandt andet: Jeg takker for de venlige ord og jeg sender herigjennem Trondhjems øvrige borgere min hjerteligste tak for den smukke mottagelse, hvormod vi ogsaa denne gang er blit mødt i Trondhjem. Det er os begge en stor glæde at vi har kunnet være tilstede ved denne betydningsfulde lejlighed.

Jeg vil uttale det haab at det ikke maas gaa for mangeaar før banen fortsettes; ti den største betydning av Dovrebanen ligger deri at vi har fast en stambane som kan forbindes med den passante Nordlandsbane og saaledes skape en tilknytningsbane for det hele land. Vi maas ikke glemme at Trondhjem ligger saa omrent midt i det langstrakte land. Først naar Nordlandsbanen er bygget vil Trondhjem faa det fulde uthytte av det verk vi idag er samlet her for som byens gjester.

O. F.

Hannover 27/9 21.

Fr. presumer Dyre Felic!

Hæ det være mig til.
Det er en gammel frindes med
den interesse som før mig
bryder sig her i eamle Nørwas
tydeligere at Thyskæske them
med Auslöseren af det sløse
Kirkels salm nu præster den
gammel Hæd og i Farvindelse
med hvilken skues han vil
med bryde sig.

Jeg hæber dog før jeg dør, maa
komme paa saa, Ravnhaven er
og myde det stolte Skue af Sæben
med den armodige Dom saa
magtgrund.

Vurigt
Oberstleutnant Wedel

OLAV TRYGVESØN.

AV
DR. F. B. WALLEM.

Tale ved avsløringen av
Olav Trygvesøns statue i
Trondhjem 1888.

Når et folk med en gammel rik historie taper sin selvstændighet og nationaliteten står i fare for langsomt å viskes ut, da kan landets gamle historiske minder være det sterkeste bånd som binder folket sammen, saa sterkt og seigt at det holder selv hvor folkets sprog blir sonderslitt eller fortvenges. Minderne blir en livsnerv som frelser folket fra undergang og utslettelse.

Og når saa lysere tider optrinder for folket i avhængighet, når selverhissetheten vækner og folkesjælen finder sig selv, da vil minderne tone som en herlig høi, sang gjennem gjennemvisningsarbeidet og tilslut si ge til en jublende fandare paa befrielsens dag.

Og gaa vort folk har som saa mange andre hentet styrke til sin nationalitetskamp av sine rike historiske minder.

Før slegt efter slogt av nordmænd i de lange avhængighedens århundreder var Norges kongesager som en livsnerv, der frelste os fra national død. Sagaerne blev oversat av frode mænd, gjennfortalt og tolket, saa folket ikke glemte sin fortid. Saganatte-

sanket drømme paa vor jord. Og av fortidsdrømme fødtes fremtidslengsler. „For Norge kjæmpers fedeland“ blev opspanget til 1814 med de forfættende linjer:

Saa vaugner vi vel op engang

og bryder lønker, bånd og tvang,

Já, i sandhet: Minderne fra

Norges fortid var med at bygge

Norges fremtid på Eidevold. De

suste over vort folk i kampens

år. De sang i norske sind under

hverdagens virke. Men sterkest

tonet de gjennem vore digters

og komponisters verker. Vor unge

norske kunst fikk landkjending.

Da saa de siste bånd sprang

tes 7. junⁱ, og Norges gamle

kongebanner paasny blev heist ef

ter sekklers glemmel og vanvyr,

da tol vor folkekærne første Ha-

radstammens kongenavn for sig

og sin son.

Norges rike staar etter jernbyrdig inden nationernes rekke

og løvehannest flammer gyldent

og rodt over Haakon og Olav.

Nordmænd! Vi var ikke idag

den fri selvstændige natiun vi er,

om ikke sagatidens minder hadde

snset forgiætningsfuldt gjennem

vore fædres sind. Men det som

tar til styrke for svundne slechter

er også til styrke for os — og

for fremtidena nordmænd. Derfor

vil vi i troskap og taknemmelig-
het verne om vore minder, de
syrlige og de usynlige, fra saga-
tiden og fra de følgende tider. Vi
vil verne selv de minder, som
ikke er lysende store, minderne
ogsaa fra nedgangsaaer, der bitre
og tunga — ti de er træk av vort
Norges billede. De furer og syn-
ker som song og motgang har
trukket over en elsket mors pande
vil en kjærlig sen kysse med sine
ommoste kys. Men mors stra-
lende øine, som skinnet som ledes-
stjerner over hans førd, de elsker
han over alt.

Det er en vakker tanke og en
rigtig tanke, når en stormindet
borger av denne by reiser et mon-
ument over byens grundlægger
for at gi et synlig uttryk for vor
glæde og taknemmelighet over
Dovrebanens fuldfærsel. Det
summer sig vel at la vor stolthet
over dagens daad finde uleip i
reisningen av et hæderminde
over en fortidshelt. Og intet høver
trenderne bedre end at smitte Olav
Trygvesen dette minde midt i den
by, han grundet.

Vidunderligere, mer under-
fuldt end noget eventyr om den
bergtagne prins lyder sagaen om
kongesønnen Olav Trygvesen som
i barndommens førsteaar er på

og fra Norge, fanges og føres i ge, og vikingen beier knæ for den
frem til Estland, gjenkjendes hvite Krist. Olav Trygvesen blir
opført som hæderfuldt i Garda-
s-hov storfyrsten i Halmgaard
paa vikingefærde i ynglin-
sene, herjer Vendlands kyster
under dronningen til ægte
navnsgjennem høvding gaar
fra kamp til kamp, al viking-
sens heroiske storhet er sam-
langs pragtfulde skikkelse.

Vi herer vingeslag av stolte
og kampens rayne flyver over
merke. Sjekonge er han,
som følger ham og ingen over-
ei finner han paa sine tog til
m i Vesterhavet.

U mester han en dag den
svindelige — kongernes kon-

ge, og vikingen beier knæ for den
Guds stridsmand og under kor-
sets tegn seiler han over hav mot
Norge, for at vinde sin fædrene
arv og ta sin stamfar Harald
Haarfagres rike. Ættens arv løf-
ter han, riket samler han med sit
sverd og ved sin mægtige person-
lighet. Men overalt beier han
nordmændene under den kristne
lære, og som tidens sed var kjæm-
per han for Krist paa vikingevis.
Korset var for ham ikke symbolot

paa frelsersens offerded men et

underfundt seirende væbnet som

kunde knuse Thors mægtige ham-
mer. Olav hugger til — og hans

kamp mot den gamle tro var kam-

pen mot trolde, hvor ingen lov
gjelder. Men ved gnisterne som
sverdet sleg tænde han kjerterne
paa alteret for den milde Gud.

Og dog blev det ikke ham som
fuldførte landets kristning, og
fæstnet den nye lære urokkelig i
Nordmændenes sind. Forleperen
var han, stridsmanden, heltekogen
Olav Trygvesen — men hel-
genkongen Olav Haraldssen gjen-
nemførte verket ved sin martyrdød.

Merkelig er historien om de
tre konger som først stendom-
men til landet — Haskon den go-
de og begge Olaver.

Tre gange kom en ung konge-

sen av Norge seilende vesterfra

for at plante korsets merke i lan-
det. Først Haakon, ung og fager.

For ham var Norges kongekrone
mere værd end Kristi tornekrona.
Hans ivær for troen mindre end
ham lyst paa magten. Derfor bei-
et han sig for hedningerne som
blotet til guerne. Han gik som
en klok politikus kompromisssets
vei paa Lade og besi i hesteslovene
paa Mære. Sin tro sveg han —
sin lære opgav han — men sin
kongemagt beholdt han. Bittert

felte han i deden, hvad han hadde
sveget — som en hedning hadde

han løvet, og som hedning blev
han begravet.

Saa kom den anden kongesen,

Olav Trygvesen paa sit drageskib

Engelske
Regn- & Sportskaaper
Vore specielle faconer.
anbefaales.

WILLIAM SCHMIDT LTD
41 Karl Johans.

Mic. 444

Morgennumer

Løstsalg 20 øre

Otto Harsen 1/2
Stortingsgr. 18 m.

Aftenposten

Mandag 19de september 1921

Morgennumer 62 aarg.

Cigareffes
SOSSIDI

Rød og Blaa
indholder kun ren ublandet
tyrkisk tobak.

Rød og Blaa
er cigareten for sjællandske af
egne tobaktfabrik's tyrkisk tobak.

Rød og Blaa
er lidag af den samme gode
kvalitet som for 20 aar siden,
da

Rød og Blaa
begyndte sin selgering.

Rød og Blaa
faaes nu i alle pakninger.

Depot i Thams,
Kristiania. (Røk)

Bergens Privatbank
Kirkegaten 23.
Ufører alle almindelige bankforretninger.
Fondsavdeling. (Hærdalen)

Det vil utvilsomt lønne sig
for forretningsmand inden enhver branche at sende mig sine
forspender.

Tilreisende købere i Hamburg bedes besøge mig.

Note for fremtidige tilfælde min adresse!

Gerhard Munthe, Hamburg 8
Gross Reichenbachstr. 21-23.

Aftenposten

Kvartalskiftet nærmer sig. Det er en vansklig dag for alle avis-kapitalister, og i «AFTENPOSTENS» udnævntes skedet først og fremst. Kvartalskiftet gjer, at ju i de dage hober turen formeligt fra et kvarter til et andet, hvilket er en del af det, der måtte vente sig af dem. Det er dog et Aftenpostens, kan blive sendt dem.

Derfor er ikke i tide. Grel formynden af udemøbningsskiftet allerede ind! Derved undgaaes stans og forsinkelse.

Alle maa hold «AFTENPOSTENS» i næste kvartal — under valget.

Åbneret med nærmeste prefatant!

Åbneret er den eneste norske avis, som ud kommer to gange om dagen, morgen og aften. Pris 9 kr. kvartal.

Advarsel! Bar de prævet
Chr. B. Dyvik | LÆKEROL-TABLETTEN
Carli Johans gate 23. (Røk)

Dovrebanens aabning — en straalende fest fra først til sidst.

Trondhjem illumineret ved aabningstogets ankomst.

Kongen understreger i sine taler banens nationale betydning og fremholder, at Nordlandsbanen maa bygges snarest.

Om den bestyrlige aabning af
Dovrebanen ledtes og festlighederne
i Trondhjem igang telegraferes:

Aabenbanen med Kongen

og de 1. indhundrede gæster fra

Dombæks efter den fastsatte plan.

Det var strålende sol, alle flag var

hejst, og en masse mennesker var

med frem. Toget fortæs af distriktsleder von Krog og personal.

Umidførligt efter ankomsten til

Hjerkinn stodet hand

abonnementsholdigheden

med en stor gruppe af 110 d

gæster, hørte kongen tale, var tanken om dems' øver kampet

til den endelige besejring i 1808

forstadsbygningerne. Da blev

banen overtaget af jernbane-

ingeniererne og jernbanevirderne

sag at optage kampen i mark-

en, mod de terræn og vejrsværigheder,

som det norske højtåld

byder på — en hårdt hårdt

kamp. Ingen har nogensinde

madt umiddelbaren indre verdens

Øppen inder selv jern-

baneanlægget havde der næstet

ukjempes og række kamps i form

af lejkonskaber. Når vi idag,

udtalte generaldirektøren, kan

sætte motto over det arbeide,

som her er ufulgt.

Gjennem kong til sør

er det min pligt at føre til varm

hånd til alle medlemmer af denne

lige kamp, og også stadt om disse

styrke, der afsluttede tanken

tem, af forskning kommissær og

tykker, Regering og Storting, de

som har havet den overordnede le-

delos og ansvar, at arbeidet nu

nu skal gennemføres med den

højeste kvalitet, som har

allerede udgivet i marken, om

lagtogs dygtige evigtinger, han

ingeniører og funktionærer og de

huse af auflagerkirken.

Generaldirektøren regtede udst og

saa en tak til Trondhjem og Hamar

distrikter for den anerkendes verdige maa, paa hvilken Rørosbanen gjenemsaa og lang arrekkende stadt om den høje og kroprinsen, der har været det højestige. Da salte højtåldigheden var over, hørte Kongen statuen løbetaget af arkitekt Glosmo m.a.t., der som befordret har leveret tegningerne til den dygtigste stationer langs Dovrebanen. Diktatoren, som stod ved statuen, stod, forsat man kunne se ham befestede punkt Linjen ligge her i en lang fjeld og jordkælinge og er dækket af store snædryster.

Togt dansede paa alle statuerne, der var opstillet, og der var en stor prisfest og grønt. En masse mennesker var mødt frem til distrikterne omkring. Kongen deltog i sigervalt livlig med hæderstydere med medlemmer og andre fremtredende lyngelde.

Der var en stor afslutningskørsel, der gik i Dovrebanen stopper atter lenger end stand, forsat man kan saa en stor snoefryznings- gør, som er ligget her. Herfra ses også den gule vei,

Næstigen, en underlig kastret til den mod- nere jernvej.

Ved Opdal var der et hengere opbodd. Hervar der reist trestolten som på Hjerkinn, og på vegne af Trondhjems folk og alle fylkesfolket i landet til 1. Kongen og Kongens valgkammer og udnævning af 2. gauge 3. bane for dem. I sin tale udtalte fylkesmannen, at der

hære kunde være en mening om, at jernbanen skal for distrukter, som

laa i dens vel, vilde blive en mag- tig høftestang og faa en betydning, der ikke kan overvære, hvem vinder. Fylkesmannen knaptede ogsaa store forhæmninger til de forhindringer med Møre fylke, som efterhånden vilde komme, ligesaa til en mere direkte forbindelse mellem Bergen og de vestlige lande. Dovrebanen med rette kaldt en stambane, en rygad, som betyder en vigtig sti for de distrikter, hvoriogenen den gan. Den er ild- lige — jeg kan ej gøre sig først — — en national bane, da det ikke er en egen bane, men en midlertidig for at løse Norges hand og folk. Det er vores sikre hand, at den ogsaa vil knytte forbindel- sen nordover og i en alvorligst af- støtter jernbanen fremtid, hvilket frem- sag en lang vei tilbage. Det er vores vigtigste vedkommende en tak til alle dem, som havde motivret til, at Dovrebanen nu var blevet ful- fært.

Kongen taler.

Kongen besteg derera ta- lerstolen og sagde: Jeg vil faa lov til at tale fylkesmannen for der bilen, som kørte med mig og min, og vidste, vil jeg få en god- ning, da jeg ikke har fået en god- ning, da jeg ikke har kommet far til hilsen pa- men, der er ogsaa komme for at hilse pa panen og den lille,

Paa Hjerkinn station var der samlet en masse mennesker, som hyllede kongen og komprinsen, der var det højestige. Da salte højtåldigheden var over, hørte Kongen statuen løbetaget af arkitekt Glosmo m.a.t., der som be- fordret har leveret tegningerne til den dygtigste stationer langs Dovrebanen. Diktatoren, som stod ved statuen, forsat man kunne se ham befestede punkt Linjen ligge her i en lang fjeld og jordkælinge og er dækket af store snædryster.

Togt dansede paa alle statuerne, der var opstillet, og der var en stor prisfest og grønt. En masse mennesker var mødt frem til distrikterne omkring. Kongen deltog i sigervalt livlig med hæderstydere med medlemmer og andre fremtredende lyngelde.

Der var en stor afslutningskørsel, der gik i Dovrebanen stopper atter lenger end stand, forsat man kan saa en stor snoefryznings-

gør, som er ligget her. Herfra ses også den gule vei,

Næstigen, en underlig kastret til den mod- nere jernvej.

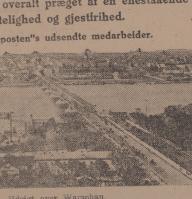
Ved Opdal var der et hengere opbodd. Hervar der reist trestolten som på Hjerkinn, og på vegne af Trondhjems folk og alle fylkesfolket i landet til 1. Kongen og Kongens valgkammer og udnævning af 2. gauge 3. bane for dem. I sin tale udtalte fylkesmannen, at der

hære kunde være en mening om, at jernbanen skal for distrukter, som

og vedkommende for anledning.

Officer Verner, Dovrebanen, havde tilstillet en stor ordnet tale for Dovrebanen som det blin- dende øjne mellem landadelen.

Statsraad Mjelds.

Udsigt over Warszaw.

Warszaw, 18de september.

De norske pressemænds offi-
cielle besøg i Polen er folket over-
ordentlig vellykket. Overalt er der
modtageligt præsenteret af min-
ister, borgmester og ejerstuderende.

I Danzig var man glædet over den
poliske overkommissær, Saavd i

Posen som i Warszaw var der af-
sted med polske medlemmer af Flensborg-
kommunen.

Der var en række fejredninger og med-
medlægning, således har den polske
konsulatet, der var med i den polske
overkommissær.

Generaldirektøren regtede udst og

saa en tak til Trondhjem og Hamar.

Dalen Postlund gaar til ind-
skramningskørsler.

Fra staten tilhørende Aftenpo-
stens korrespondent.

Dala Postlund conseilant har nu

gaaet til hovedindskramningskørsler.

Efter hvad Sjællandske Dagblade meddelede,
er 30 arbejdere ved embæltsgærdene

spændt til fristvede 8 dage.

Generaldirektøren Holzfodt.

Kring Olavsstøtta i Nidaros.

Der laag der i bakhald og sikta med svik
paa kongen av Noreg, haarfagreprinsen.
So ruddde dei skuta, og lik etter slik
vart Noreg fellt inn i den danske provinsen.
Men soga fortel, at han hoppa i hav,
den sprækaste kongen som Noreg veit av.

Og jarlen fraa Lade hjalp Tjug'skjeggen frutt,
han einast det var som slog Noreg i svime.
Men jarlen var hemnsjuk og smaa Kongestuft
og vart ikkje konge i landet ein time.
Han flekte sund arven som Trygvason vann
og vart etter dette ein hugbroten mann.

Det hendte paany at me dolka vaar drott,
og høkra i bakhald med framande herrar.
Me ber i vaar soga ein drottsvikaarhaatt
som vegen aat skapande kongstanken sperrar.
Og vinsten av dette har Noreg faatt att
med lydrikestimpil paa kappe oghatt.

Vaar hovudstad planta ein berre tilhest
Ei som Reid oss ikoll etter hundradaarsnatta,
og „kvarten“ han staar der so sveplik ein pres,
nett slik som han gjekk her og peikte-og pjatta,
Me aatte kje anna aa stype i stein
enn framande kroppar paa vinglante bein.

**Ein mann heitte Dyre kom fram med sin pung
han ropte aat kunstnaren : Skap meg ein konge
og heis han i lufta so heilnorsk og ung
at Noreg kan gleyma dei trælekaar tronge !**
Og kunstnaren skapte med hugen i brann
den sprækaste kongen av nor-nna land.

Fram stig han paa torge i Nidaros by
og trakkar paa trollskap med krossen i handa.
Gjev no at han odlia den arven paan ny.
og heimatt med siger fraa svekarøy landa !
Sjaa opp ! segjer Dyre og kunstnaren med,
for Trygvasonguten, han saag ikkje ned.

Men kongen treng hermann av frækaste slag
og guitar som kved utan ræddhug ved høve.
Fram ungdom i Noreg til hirdvakt idag,
vekk sjela orska og skrapvekk litt skove !
Slutt lag ikking støtta med vimplar og flagg !
— ho staar der og tolka; vaar dyraste sak

17. mai 1922.

Eystein Eggen.

